บทนำ

หลินหว่านฝันอีกแล้ว

เรื่องราวในความฝันเกี่ยวข้องกับจุดจบของหลี่หลิงหว่าน ตัวประกอบหญิงในนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรราช' ที่เธอเขียนจนเกือบจะจบอยู่แล้ว

ช่วงตงจื้อ*

ยามที่หิมะตกหนัก ณ วัดร้างแห่งหนึ่งบริเวณชานเมืองหลวง หลี่หลิงหว่านถูกตัดลิ้น ถูกป้อนหญ้าไส้ขาด** และกำลังเกลือกกลิ้งไปมาบนพื้นอันเย็นเยียบด้วยความเจ็บปวด ที่ด้านข้างมีบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่ เขาสวมเสื้อคลุมกำมะหยี่สีดำตัวใหญ่ดูสะอาดหมดจด ใบหน้าคมคาย

* ตงจื้อ เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูลักษณ์ของจีน หมายถึงวันที่หนาวที่สุดในรอบปี คือช่วงวันที่ 21, 22 หรือ 23 ธันวาคม ตรงกับช่วงเหมายัน

** หญ้าไส้ขาด (Heartbreak Grass) เป็นพืชมีพิษ ในไทยรู้จักในชื่อเพชฌฆาตสีทอง เป็นไม้เลื้อย ออกดอกเป็นช่อสีเหลือง น้ำยางของมันมีพิษร้ายแรงมาก เมื่อกินเข้าไปจะมีอาการมึนงง สั่น ชัก หมดสติ และเสียชีวิตในที่สุด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 7 28/5/2562 BE 10:26

โดดเด่นแผ่กลิ่นอายสง่างามออกมา ทว่าดวงตาที่เขาใช้มองเธอกลับเยือกเย็นอำมหิตจนน่ากลัว

หลินหว่านหวีดร้องเสียงดังก่อนสะดุ้งตื่นขึ้นมา บนหน้าผากเต็มไปด้วยหยดเหงื่อเม็ดเล็กๆ

เดิมทีโจวซื่อ* กำลังพูดเสียงเบาคอยกำชับบรรดาสาวใช้อยู่ที่ด้านนอกถึงเรื่องที่จะต้องระมัดระวังในช่วงหลายวันนี้ พอได้ยินเสียงหวีดร้องดังขึ้นมานางก็รีบเดินอ้อมฉากบังลมทอลายดอกอวี้หลัน** ก้าวเร็วๆ มาจนถึงหน้าเตียงโน้มตัวลงพลางยื่นมือออกไปลูบศีรษะของหลินหว่านแล้วเอ่ยถามว่า "หว่านวาน เกิดอะไรขึ้นลูก"

หลินหว่านเงยหน้าขึ้นมองไปที่คนตรงหน้าอย่างเหม่อลอย

เธอข้ามมิติมาที่นี่ได้สองวันแล้ว และก็รู้ว่าหญิงสาวหน้าตางดงามผู้นี้ก็คือแม่แท้ๆ ของ 'หลี่หลิงหว่าน'

ก็นะ...เธอจะไม่รู้จักอีกฝ่ายได้อย่างไร ในเมื่อโจวซื่อผู้นี้ก็เป็นเหมือนกับหลี่หลิงหว่าน ต่างเป็นตัวละครที่เธอเขียนขึ้นมาในนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรราช' ทั้งสิ้น

แล้วก็เป็นเพราะว่ารับรู้ความจริงในเรื่องนี้ หลินหว่านถึงได้อยากจะร้องไห้ขึ้นมา

ก่อนจะข้ามมิติมาเธอเป็นนักเขียนที่เซ็นสัญญากับบริษัทจิ้นเจียงเหวินเสวียเฉิง ที่ผ่านมาเธอแทบจะเป็นคนไร้ตัวตนคนหนึ่ง อยู่ๆ วันหนึ่งเธอกลับเกิดแรงบันดาลใจเขียนนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรราช'

---

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซื่อ' (หมายความว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี

** ดอกอวี้หลัน หมายถึงดอกแม็กโนเลีย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 8 28/5/2562 BE 10:26

ขึ้นมา จากนั้นก็อัพโหลดไปบนหน้าเว็บไซต์ของจิ้นเจียงเหวินเสวียเฉิง คิดไม่ถึงว่าผลตอบรับจะเรียกได้ว่าดีเยี่ยม เธอดีใจมาก หลังจากนั้นก็ทุ่มเทลงตอนใหม่ไปทุกวัน กระทั่งเรื่องราวใกล้จะจบอยู่แล้ว ปรากฏว่าดันเกิดปัญหาที่ทำให้งานเขียนต้องหยุดชะงักไป เธอจำได้ว่าเมื่อคืนก่อนเธอยังอดหลับอดนอนเพื่อเค้นบทสุดท้ายของเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรราช' ออกมาทีละคำๆ อยู่เลย คิดไม่ถึงว่าเพียงแค่หลับตาแล้วลืมตาขึ้นใหม่อีกครั้ง เธอก็ข้ามมิติมาอยู่ในนิยายเรื่องนี้เสียแล้ว มิหนำซ้ำยังข้ามมิติมาเป็นหลี่หลิงหว่าน ตัวประกอบหญิงผู้มีนิสัยยโสโอหัง อีกทั้งจุดจบสุดท้ายยังน่าอเนจอนาถหาใครเปรียบผู้หนึ่ง

เมื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ต้องกระโดดลงไปในหลุมซึ่งตนเองเป็นคนขุดเช่นนี้ หลินหว่านจึงรู้สึกเศร้าโศกเป็นอย่างยิ่ง จากความตระหนกตกใจเมื่อแรกเริ่ม หลังจากนอนอยู่บนเตียงพร้อมอาการปวดศีรษะได้สองวันเธอก็เริ่มทำใจยอมรับมันอย่างไร้ทางเลือก

โจวซื่อยังคงลูบศีรษะเธออยู่ เมื่อเห็นบุตรสาวไม่พูดจา สีหน้านางจึงแฝงไปด้วยความกังวลอย่างอดไม่ได้ "หว่านวาน เจ้าเป็นอะไรไป อย่าทำให้แม่ตกใจเช่นนี้สิ"

หลินหว่านกำลังคิดถึงบุคลิกของตัวละครโจวซื่อในนิยาย...โจวซื่อเป็นบุตรสาวของหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง ด้วยอิงตามหลักการแต่งงานที่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของบิดามารดาและวาจาของแม่สื่อ นางจึงได้แต่งให้กับหลี่ซิวป๋อ หลังแต่งงานได้ไม่ถึงครึ่งปีหลี่ซิวป๋อก็ต้องโยกย้ายไปอยู่ต่างเมือง เขาทิ้งโจวซื่อเอาไว้ที่บ้านเพียงลำพังเพื่อให้ดูแลแม่สามี ในยามที่หลี่ซิวป๋อจากไปแล้วโจวซื่อถึงได้รู้ตัวว่าตนเองตั้งครรภ์ ก่อนจะ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 9 28/5/2562 BE 10:26

คลอดหลี่หลิงหว่านออกมา

โจวซื่อเป็นคนพูดไม่เก่ง ทั้งยังมีนิสัยอ่อนแอ เดิมทีเป็นเพราะเห็นแก่สกุลเดิมทางฝั่งโจวซื่อ ท่าทีที่หยางซื่อหรือฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่ปฏิบัติต่อนางจึงนับว่าไม่เลว แต่ภายหลังสกุลโจวตกอับจนมองไม่เห็นโอกาสจะฟื้นตัวกลับมาได้อีก ฮูหยินผู้เฒ่าจึงเปิดเผยสีหน้าที่แท้จริงออกมาจนหมด

เดิมทีเพียงเท่านี้ก็แล้วไปเถอะ แต่ฮูหยินผู้เฒ่ายังมักพูดจาให้ร้ายว่าโจวซื่อไม่ดีสารพัดอย่างต่อหน้าหลี่หลิงหว่าน ส่วนโจวซื่อนั้นยามที่อยู่สกุลเดิมบิดานางได้กล่าวว่าสตรีไร้ความสามารถจึงนับว่าดีเขาเลยไม่ได้ให้นางรู้หนังสือ ทว่าสกุลหลี่นี้เป็นสกุลของบัณฑิตบรรดาสะใภ้สกุลหลี่คนอื่นๆ ก็ล้วนแต่รู้หนังสือ ด้วยเหตุผลนี้หลี่หลิงหว่านจึงถูกญาติพี่น้องชายหญิงมองเป็นตัวตลกไม่น้อยเลย และเป็นเพราะสาเหตุหลายๆ อย่างนี้เองที่ทำให้ท้ายที่สุดหลี่หลิงหว่านก็ไม่สนิทสนมกับโจวซื่อไปด้วย

ทำให้ตัวเองอายุสั้นแท้ๆ หลินหว่านถอนหายใจอยู่ในใจเงียบๆ เพราะอะไรเธอถึงได้เขียนนิยายแบบนี้ออกมากันแน่นะ มิหนำซ้ำยังเอาแต่คิดว่าจุดจบของตัวประกอบหญิงจะต้องอนาถให้มากที่สุดถึงจะน่าสะใจ แม้แต่ตอนที่หลี่หลิงหว่านตายยังไม่ยอมปล่อยให้นางได้ตายดีๆ เลย

เมื่อเห็นโจวซื่อยังคงซักถามว่าเธอเป็นอะไรไป ทั้งในน้ำเสียงยังแฝงด้วยอาการสะอื้น หลินหว่านจึงตั้งสติก่อนเปิดปากตอบ "ข้าไม่เป็นอะไร ก็แค่ถูกความฝันทำให้ตกใจเท่านั้นเองเจ้าค่ะ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 10 28/5/2562 BE 10:26

"แน่หรือ" โจวซื่อขมวดคิ้ว มองไปที่บุตรสาวอย่างไม่เชื่อถือนัก

หลินหว่านผงกศีรษะ "จริงๆ เจ้าค่ะท่านแม่ ข้าไม่ได้หลอกท่าน"

โจวซื่อได้ยินแล้วพลันชะงักงัน จากนั้นดวงตานางก็แดงเรื่อขึ้นมา "หว่านวาน" นางยกมือขึ้นปิดปาก หยาดน้ำตาร่วงหล่นลงมาราวกับเม็ดไข่มุก "แม่...แม่ไม่ได้กำลังฝันไปใช่หรือไม่ เจ้าไม่ได้เรียกแม่ว่าแม่มานานแล้ว"

เป็นเพราะฮูหยินผู้เฒ่า ตลอดมาหลี่หลิงหว่านในนิยายจึงเกลียดที่ตนเองเกิดมาเป็นลูกของโจวซื่อ และยิ่งไม่มีวันเรียกนางว่าท่านแม่

หลินหว่านเห็นเช่นนั้นก็ยิ่งถอนหายใจหนักๆ อยู่ในใจ เวรกรรมแท้ๆ ถ้ารู้ก่อนหน้านี้เธอคงวางให้แม่เจ้าของร่างเดิมเป็นคนมีความสามารถรอบด้านไปแล้ว หากเป็นเช่นนี้เจ้าของร่างเดิมจะได้ไม่ต้องมีจุดจบอันน่าอนาถและขมขื่นเช่นนั้น

กระนั้นฉากหน้าเธอก็ยังคงเอ่ยปลอบโจวซื่อ "ท่านแม่ไม่ต้องร้องแล้ว ท่านเป็นคนให้กำเนิดข้านะเจ้าคะ ท่านก็ย่อมเป็นท่านแม่ของข้าตลอดไป"

โจวซื่อได้ยินแล้วก็ผงกศีรษะไม่หยุด นางอยากยิ้มแต่หยาดน้ำตากลับหลั่งไหลออกมาไม่ขาดสาย

หลินหว่านไร้ทางเลือกจึงหันหน้าไปเอ่ยกำชับกับสาวใช้ที่ยืนอยู่ข้างกายโจวซื่อ "ไฉ่เวย เจ้าประคองท่านแม่กลับไปพักผ่อนเถิด"

ฮูหยินผู้เฒ่าเคยเอ่ยปากนานแล้วว่าให้โจวซื่อมาหาหลี่หลิงหว่านได้นานๆ ครั้ง 'นางไม่รู้หนังสือสักตัวเดียวก็แล้วไปเถอะ วันๆ ยังเอาแต่ขมวดคิ้ว มือกุมหน้าอก หลงคิดว่าตนเองเป็นซีซือ* หรือไร อย่าทำให้

* มาจากสำนวน 'ซีซือกุมอก' หมายถึงหญิงงามแม้ในยามเจ็บปวดกลับยิ่งดูงดงาม เป็นสำนวนมาจากตำนานของซีซือ หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามเจ้าของฉายามัจฉาจมวารีซึ่งป่วยเป็นโรคหัวใจ เมื่ออาการกำเริบจะขมวดคิ้ว เอามือกุมอกไว้อย่างทรมาน แต่ผู้พบเห็นกลับรู้สึกว่าเป็นภาพที่งดงามชวนมอง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 11 28/5/2562 BE 10:26

หลานสาวข้าต้องเสียคนไปด้วยเชียว' หากฮูหยินผู้เฒ่ารู้ว่าวันนี้โจวซื่อลอบมาพบเธอที่นี่ เกรงว่าภายหลังจะต้องอธิบายกันยืดยาวเป็นแน่

ไฉ่เวยเป็นสาวใช้รุ่นใหญ่ข้างกายโจวซื่อ นางเป็นคนหนักแน่นมากคนหนึ่ง ด้วยเข้าใจเจตนาของหลินหว่านจึงยื่นมือออกมาประคองแขนโจวซื่อพร้อมเอ่ยเกลี้ยกล่อมเสียงเบา "นายหญิง คุณหนูเพิ่งจะฟื้นขึ้นมา ร่างกายยังไม่ฟื้นตัวดี มิสู้ตอนนี้พวกเรากลับไปก่อน ให้คุณหนูได้พักผ่อนดีๆ ผ่านไปสักพักรอให้ร่างกายคุณหนูดีขึ้นมากแล้วพวกเราค่อยกลับมาอีกครั้งดีหรือไม่เจ้าคะ"

เดิมทีโจวซื่อยังไม่อยากจากไป ไม่ง่ายเลยกว่าที่นางจะหาโอกาสตอนที่ฮูหยินผู้เฒ่าออกไปข้างนอกแล้วลอบมาดูบุตรสาวได้เช่นนี้ ทั้งยังได้ยินบุตรสาวเรียกตนเองว่าแม่ และคำพูดที่ว่านางเป็นผู้ให้กำเนิดเช่นนั้นนางก็จะเป็นท่านแม่ของอีกฝ่ายตลอดไป ยามนี้นางคิดแต่จะกอดบุตรสาวตนเองแล้วร้องไห้ออกมาจริงๆ จังๆ สักหนเสียด้วยซ้ำ ยังจะให้นางคิดจากไปที่ใดอีก

แต่เมื่อเห็นเด็กน้อยบนเตียงมีสีหน้าอ่อนล้า ที่ศีรษะพันไว้ด้วยผ้าพันแผลสีขาวหนาๆ นางครุ่นคิดแล้วสุดท้ายจึงเอ่ยว่า "หว่านวาน เช่นนั้นแม่จะกลับไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยมาเยี่ยมเจ้าใหม่อีกครั้ง"

ทว่าพรุ่งนี้ฮูหยินผู้เฒ่าอยู่ในเรือน เกรงว่านางอยากจะมาที่นี่เพียงใดก็ยังไร้ซึ่งหนทางอยู่ดี

คิดมาถึงตรงนี้โจวซื่อก็รู้สึกว่าดวงตาร้อนผ่าวยิ่งนัก นางอยากร้องไห้ออกมาอีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้

หลินหว่านเห็นเช่นนั้นก็รีบเอ่ย "ท่านแม่วางใจเถิด รอผ่านไปสักพัก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 12 28/5/2562 BE 10:26

หลังจากข้าหายดีแล้ว ข้าจะไปหาท่านด้วยตนเองเจ้าค่ะ"

โจวซื่อได้ยินแล้วถึงได้ยอมให้ไฉ่เวยประคองตนเองกลับไป ทว่าก่อนจากไปยังคงกำชับให้หลินหว่านนอนพักผ่อนให้มาก อย่าลืมเปลี่ยนยาให้ตรงเวลา และห้ามให้บาดแผลโดนน้ำเป็นอันขาด "ถ้ามีแผลเป็นขึ้นมาเช่นนั้นก็แย่แล้ว"

หลินหว่านผงกศีรษะตอบรับทุกๆ คำอย่างอดทน

รอจนโจวซื่อออกไปแล้วหลินหว่านก็สลัดผ้าห่มบนตัวทิ้งทันที เธอวางขาลงกับพื้นต้องการจะลุกขึ้นยืน

สาวใช้ที่เดิมทียืนอยู่ด้านข้างรีบร้อนเดินขึ้นหน้ามาประคองผู้เป็นนาย บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มประจบประแจง เอ่ยถาม "คุณหนูต้องการอะไรหรือ สั่งให้บ่าวไปทำให้ก็เหมือนกัน เหตุใดต้องลุกขึ้นมาด้วยเจ้าคะ"

หลินหว่านเหลือบมองนางคราหนึ่ง เสื้อกั๊กสีชมพูสดใสคู่กับกระโปรงยาวสีชมพู บนศีรษะปักปิ่นเงินลายดอกท้อ มีรูปโฉมน่ามองนับได้ว่ามีความบริสุทธิ์งดงามอยู่หลายส่วน

ในใจหลินหว่านคาดเดาว่าสาวใช้ผู้นี้น่าจะเป็น 'ฮว่าผิง' ดังนั้นเธอจึงลองหยั่งเชิงด้วยการเรียกออกไป "ฮว่าผิง?"

ฮว่าผิงรีบรับคำ ทั้งยังถามขึ้นมาอีกครั้ง "คุณหนูจะสั่งอะไรหรือเจ้าคะ"

ในใจหลินหว่านกำลังคิดว่า *เรื่องจะสั่งอะไรบ้างนั้นคงไม่กล้ามี แต่เรื่องที่หลังจากนี้จะไม่กล้าให้เจ้าอยู่ข้างกายข้าอีกต่อไปแล้วนั้นนับว่ามีอยู่*

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 13 28/5/2562 BE 10:26

เหมือนดั่งคำพูดที่ว่า 'เจ้านายเป็นอย่างไรบ่าวก็ย่อมเป็นเช่นนั้น' ตามเนื้อหาในนิยายแต่เดิมแล้ว ฮว่าผิงสาวใช้ข้างกายหลี่หลิงหว่านผู้นี้ก็หาใช่ตัวละครที่ดีอะไร

ช่วงแรกร่วมมือกับหลี่หลิงหว่านทำเรื่องร้ายๆ ด้วยกัน แค่สร้างความลำบากต่างๆ นานาให้กับนางเอก 'หลี่หลิงเยี่ยน' ก็แล้วไปเถอะ ยังจะไปเหยียบย่ำทำร้าย 'หลี่เหวยหยวน' อนาคตขุนนางกังฉินผู้มากอำนาจ ทำให้ตอนสุดท้ายหลังจากที่หลี่หลิงหว่านพ่ายแพ้แล้ว ฮว่าผิงก็ละทิ้งผู้เป็นนายเพื่อปกป้องชีวิตตนเอง พยายามโยนความผิดทุกอย่างมาที่ตัวหลี่หลิงหว่านอย่างเต็มที่ หลงระเริงคิดว่าจะถอนตัวออกมาได้

แต่เห็นได้ชัดว่าฮว่าผิงประเมินความใจแคบของหลี่เหวยหยวนต่ำเกินไป สุดท้ายก็ยังถูกหลี่เหวยหยวนจับกรอกสารหนูชามหนึ่งลงไปตามเดิมอยู่ดี

หลินหว่านคิดมาถึงตรงนี้ก็ดึงแขนตนเองออกมาจากมือของฮว่าผิง

"อากาศเย็น ไปหยิบเสื้อคลุมกันลมมาคลุมให้ข้าที"

หลินหว่านสีหน้าเรียบเฉย แม้แต่น้ำเสียงก็เฉยชา ฮว่าผิงได้ยินแล้วในใจอดรู้สึกผิดแปลกขึ้นมาไม่ได้

แต่ใคร่ครวญอีกทีนางก็คิดว่าสาเหตุน่าจะมาจากที่เมื่อครู่นายหญิงมาหา คุณหนูถึงได้รู้สึกอารมณ์เสียขึ้นมา นางจึงไม่เก็บมาใส่ใจ เพียงหันไปสั่งสาวใช้อีกคนที่ยืนอยู่ในห้อง "เสี่ยวซาน ไปหยิบเสื้อคลุมกันลมตัวหนึ่งมาให้คุณหนู"

เสี่ยวซานรับคำก่อนจะรีบร้อนหมุนตัวไปหยิบเสื้อคลุมขนนกสีแดงสดใสที่แขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแล้วเดินถือเข้ามา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 14 28/5/2562 BE 10:26

ฮว่าผิงรับต่อมา นางกางเสื้อคลุมออกแล้ววางคลุมบนบ่าของหลินหว่านพลางเอ่ย "คุณหนูระวังเป็นหวัดนะเจ้าคะ"

หลินหว่านไม่ได้สนใจนาง เพียงแค่ยกสองมือกระชับเสื้อคลุมให้แน่นขึ้น จากนั้นจึงเดินไปนั่งบนตั่งไม้ริมหน้าต่าง

ที่ผ่านมาล้วนเอาแต่นอนอยู่บนเตียงอย่างทึ่มทื่อ บริเวณท้ายทอยก็ปวดอย่างรุนแรง รู้สึกเหมือนว่าสิ่งที่อยู่ภายในศีรษะจะออกมากองข้างนอกอย่างไรอย่างนั้น

ในนิยายเธอได้ใส่รายละเอียดลงไปดังนี้...มีอยู่ครั้งหนึ่งหลี่หลิงหว่านได้ย้อนระลึกกลับไปในตอนที่นางอายุแปดขวบ นางเห็นหลี่เหวยหยวนเดินออกมาจากสถานที่ต้องห้ามของจวนสกุลหลี่ นางจึงพุ่งขึ้นหน้าไปขวางทาง ตามซักไซ้ว่าเขาเข้าไปทำอะไรในนั้น ทั้งยังข่มขู่ว่าจะนำเรื่องนี้ไปฟ้องฮูหยินผู้เฒ่า ยามนั้นหลี่เหวยหยวนไม่พูดอะไรสักคำก็ยื่นมือออกมาผลักนางอย่างแรงในทันที

ตอนนั้นหลี่เหวยหยวนเห็นที่ด้านหลังหลี่หลิงหว่านมีก้อนหินอยู่ก้อนหนึ่ง ในจังหวะที่ผลักนางก็มีเจตนาจะสังหารนางอยู่แล้ว ทว่าในนิยายแม้ท้ายทอยของหลี่หลิงหว่านจะกระแทกเข้ากับก้อนหินอย่างรุนแรง แต่นางก็ไม่ตาย มิหนำซ้ำด้วยสาเหตุนี้ในภายหลังนางถึงได้ยิ่งเกลียดหลี่เหวยหยวน และท้ายที่สุดเพราะความเกลียดชังนี้จึงได้ชักนำอันตรายมาถึงแก่ชีวิต คาดไม่ถึงสักนิดว่าตอนนี้เจ้าของร่างเดิมได้ตายไปเลยทั้งอย่างนี้ กลับกลายเป็นเธอที่ข้ามมิติมาแทน

เพียงแต่...หลินหว่านยกมือขึ้นลูบท้ายทอยที่มีผ้าพันแผลพันเอาไว้อย่างแน่นหนา กำลังคิดอย่างโง่งมว่าทั้งๆ ที่ในนิยายเธอเริ่มเขียนตอนที่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 15 28/5/2562 BE 10:26

หลี่หลิงหว่านอายุสิบสี่แท้ๆ แต่เหตุใดเธอกลับข้ามมิติมาตอนที่หลี่หลิงหว่านอายุได้แปดขวบ ตั้งแต่หลี่หลิงหว่านอายุแปดขวบจนถึงสิบสามปี ช่วงเวลาตลอดห้าปีนี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างนั้นเธอไม่ได้เขียนลงในนิยายแม้แต่ตัวอักษรเดียว

เพราะฉะนั้นในช่วงห้าปีนี้เธอควรจะทำอย่างไรดี บ้าจริง ทั้งหมดล้วนเป็นสถานการณ์ที่เธอไม่รู้อะไรเลย!

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 16 28/5/2562 BE 10:26

1

หลินหว่าน อืม ตอนนี้ควรเรียกว่าหลี่หลิงหว่านแล้วกระมัง สองแขนของนางกอดเข่าขมวดคิ้วงามนั่งอยู่บนตั่งไม้ข้างหน้าต่างพลางครุ่นคิดถึงเรื่องราวในภายภาคหน้า

ในเมื่อรู้ฉากจบอันน่าอนาถของเจ้าของร่างเดิมอยู่แล้ว นางย่อมคิดหาหนทางเปลี่ยนแปลงจุดจบอย่างแน่นอน เอาแต่นั่งร้องไห้รอความตายอยู่ที่นี่หาใช่นิสัยของนาง

เมื่อครู่นางตั้งใจครุ่นคิดอย่างจริงจังแล้ว รู้สึกว่าส่วนสำคัญอยู่ที่ช่วงระยะเวลาห้าปีตั้งแต่เจ้าของร่างเดิมอายุแปดขวบจนถึงตอนอายุสิบสามปีที่ไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้ และก็เป็นเพราะไม่รู้เรื่องราวในช่วงนี้ถึงได้ยิ่งเหมาะในการเปลี่ยนแปลง หลี่หลิงหว่านยังคิดว่านิยายเรื่องนี้นางเป็นผู้เขียนขึ้นเอง กวาดตามองไปทั่วโลกใบนี้ยังจะมีใครเข้าใจได้ทุกตัวละคร หรือรู้ถึงสถานการณ์ภายหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปได้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 17 28/5/2562 BE 10:26

มากกว่านางอีก นิ้วทองคำ* อ้วนๆ เช่นนี้นางย่อมนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์อยู่แล้ว

คิดมาถึงตรงนี้ในใจหลี่หลิงหว่านก็รู้สึกมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม เฉกเช่นทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก** ในเมื่อตอนนี้เจ้าของร่างเดิมได้ตายไปแล้ว และเปลี่ยนเป็นนางมาสวมร่างแทน เช่นนั้นเหตุการณ์ในภายภาคหน้าก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงด้วยอย่างแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นนางยังกระจ่างแจ้งดีถึงเหตุการณ์ในอนาคตที่จะส่งผลร้ายต่อตนเอง ซึ่งนางสามารถหลีกเลี่ยงก่อนล่วงหน้าได้

ความจริงแล้วนางก็ไม่ได้ต้องการไขว่คว้าอะไรมากมาย นางแค่ไม่อยากตาย เพียงหวังใช้ชีวิตอย่างสงบสุขไปจนแก่ได้ก็เพียงพอแล้ว และถ้าอยากไปให้ถึงเป้าหมายนี้ จุดสำคัญที่สุดของเรื่องนี้ก็อยู่ที่หลี่เหวยหยวนแล้ว

จุดจบของเจ้าของร่างเดิมในนิยายนั้นจะตกไปอยู่ในมือของหลี่เหวยหยวน มิหนำซ้ำยังถูกเขาตัดลิ้น ป้อนหญ้าไส้ขาดอย่างวิปริตทนทรมานอยู่กว่าสามชั่วยาม*** ถึงจะตายไป

คิดมาถึงตรงนี้หลี่หลิงหว่านก็ขอขมาเจ้าของร่างเดิมอยู่ในใจเงียบๆ ทั้งประณามความโหดร้ายของตนเองไปรอบหนึ่ง จากนั้นจึงปลุกความฮึกเหิมขึ้นมาแล้วเริ่มกำหนดเป้าหมายจากสถานการณ์ในปัจจุบัน

ตามนิยายแล้วเจ้าของร่างเดิมจะถูกหลี่เหวยหยวนฆ่าตายตอนอายุสิบเจ็ดปี ขณะนั้นหลี่เหวยหยวนอายุยี่สิบสอง ทว่าตอนนี้

* นิ้วทองคำ เป็นคำสแลง หมายถึงได้เปรียบกว่าผู้อื่นเพราะมีความสามารถหรือตัวช่วยที่เหนือกว่า

** ทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก (The Butterfly Effect) เป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีความยุ่งเหยิง มีใจความสำคัญคือ เพียงเรื่องเล็กๆ ก็สามารถส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตได้

*** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 18 28/5/2562 BE 10:26

หลี่เหวยหยวนเพิ่งจะอายุสิบสาม แม้ชีวิตในวัยเด็กของเขาจะไม่สวยงามมากนัก ถูกเจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านกลั่นแกล้งรังแกมาไม่น้อยในช่วงหลายปีนี้ แต่หลี่หลิงหว่านก็รู้สึกว่าทุกอย่างยังแก้ไขทันอยู่

คิดไปคิดมานางก็กำหนดวิธีที่ตนเองสามารถกระทำได้จริงเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายในตอนนี้ นั่นก็คือการสร้างความประทับใจดีๆ ทั้งต้องพยายามสร้างความประทับใจดีๆ ต่อหน้าหลี่เหวยหยวนอย่างสุดชีวิตด้วย!

ในนิยายตัวละครหลี่เหวยหยวนเป็นตัวประกอบชายที่มีอารมณ์ร้ายภายในใจบิดเบี้ยววิปริตถึงที่สุด เป็นลูกพี่ลูกน้องชายของหลี่หลิงหว่าน ตอนที่เขียนนางอิงตามความคิดที่ว่าทุกคนที่เกิดมาไม่มีใครเป็นคนวิปริตตั้งแต่แรก ดังนั้นนางจึงได้ปูพื้นหลังให้เขาครั้งใหญ่

เดิมที 'ตู้ซื่อ' มารดาผู้ให้กำเนิดเขาเป็นบุตรสาวของรองข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวา สังกัดสำนักตรวจการนครหลวง แต่ภายหลังรองข้าหลวงผู้นี้ได้ไปล่วงเกินขุนนางผู้มีอำนาจในราชสำนักคนหนึ่งเข้าจนถูกเนรเทศไปยังชายแดนทั้งครอบครัว ในระหว่างที่เดินทางไปชายแดนยังถูกขุนนางผู้นั้นใช้ลูกไม้ สุดท้ายทุกคนในครอบครัวของรองข้าหลวงก็เสียชีวิตทั้งหมด นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่เกรงว่าจะมีปัญหาตามมาจึงตัดสินใจส่งตู้ซื่อไปยังอารามชีแห่งหนึ่ง บอกกับคนนอกเพียงแค่ไปถือศีลภาวนา หารู้ไม่ว่าบรรดาแม่ชีในอารามกับภิกษุในวัดข้างเคียงมีความสัมพันธ์ลับๆ คอยไปมาหาสู่สนิทสนมกัน ภิกษุรูปนั้นเองก็มักมากในกามยิ่ง เมื่อเห็นตู้ซื่อมีหน้าตางดงามจึงอาศัยโอกาสในคืนเดือนมืดคืนหนึ่งกระทำการขืนใจตู้ซื่อ และในครั้งเดียวนั้นตู้ซื่อก็ได้ตั้งครรภ์ขึ้นมาเงียบๆ แต่เพื่อชื่อเสียงของตนเอง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 19 28/5/2562 BE 10:26

ตู้ซื่อย่อมไม่อาจโวยวาย ทุกวันทำได้เพียงร้องไห้น้ำตาอาบหน้า เฝิงหมัวมัว* แม่นมของนางรับรู้เรื่องนี้ นอกจากร่วมร้องไห้เป็นเพื่อนนางและสบถด่าว่านายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ว่าไม่ใช่คนแล้ว ยังเป็นคนช่วยออกความคิดให้ตู้ซื่ออีกด้วย

อย่างไรก็ไม่อาจอาศัยอยู่ในสถานที่ย่ำแย่นี้ได้ตลอดไป อีกทั้งเมื่อสองปีก่อนตู้ซื่อก็ได้ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่ง ตอนนี้นางถูกส่งมา 'ถือศีลเงียบๆ' ที่อารามชีแห่งนี้ แล้วบุตรสาวผู้นั้นจะทำอย่างไรเล่า เดิมทีนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ก็เป็นคนยกย่องชนชั้นสูงเหยียบย่ำชนชั้นล่างเช่นนี้อยู่แล้ว ต่อให้เป็นหลานสาวแท้ๆ ของเขาเอง แต่เขาจะรักใคร่เอ็นดูจากใจจริงได้หรือ ดังนั้นเจตนาของเฝิงหมัวมัวก็คือต้องการให้คนส่งจดหมายแจ้งกลับไปยังสกุลหลี่ บอกว่าเด็กในท้องคนนี้ของตู้ซื่อเป็นบุตรของหลี่ซิวซงสามีนาง ตู้ซื่อมาถึงอารามชีแห่งนี้แล้วถึงเพิ่งรู้ว่าตนเองตั้งครรภ์ ยามนี้อยู่ในอารามชีอย่างยากลำบาก ในเมื่อตู้ซื่อตั้งครรภ์แล้ว ต่อให้นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ไม่เห็นแก่ตู้ซื่อ อย่างน้อยก็ต้องเห็นแก่เด็กในท้องและยอมรับตู้ซื่อกลับจวนไป ขอเพียงนางได้กลับไป ทุกอย่างย่อมไม่มีปัญหาอะไรแล้ว

ตู้ซื่อคิดถึงบุตรสาวสุดหัวใจ ทั้งยังอยากจะหนีไปจากสถานที่ย่ำแย่เช่นนี้มากจริงๆ ดังนั้นจึงได้ยอมกระทำตามที่เฝิงหมัวมัวบอก

แต่หลังจากนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ทราบข่าวนี้แล้ว เขาก็ยังไม่อยากให้ตู้ซื่อกลับมาอยู่ดี เพราะเรื่องที่บิดาของตู้ซื่อถูกเนรเทศเขาเองก็มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้างเหมือนกัน อีกทั้งในตอนนี้ขุนนางผู้มีอำนาจผู้นั้น

* หมัวมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่นม ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 20 28/5/2562 BE 10:26

ก็กำลังรุ่งโรจน์ เขากำลังคิดวางแผนประจบประแจงเป็นร้อยเป็นพัน หากเวลานี้ไปรับตู้ซื่อกลับมา ถึงบอกว่าตู้ซื่อเป็นสตรีที่แต่งออกมาแล้ว ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสกุลตู้อีก ทว่าขุนนางผู้มีอำนาจผู้นั้นมิใช่คนใจคอกว้างขวางอะไร กระทั่งครอบครัวรองข้าหลวงตู้ถูกเนรเทศไปแล้ว ก็ยังไม่ยอมปล่อยไปอีก ยังลอบส่งคนไปจบชีวิตพวกเขาเงียบๆ หากในเวลานี้เขารับตู้ซื่อกลับมา แล้วขุนนางผู้มีอำนาจผู้นั้นรับรู้เข้า ขอแค่อีกฝ่ายเล่นลูกไม้เล็กๆ น้อยๆ อยู่ลับหลัง เขาก็คงรับมือขุนนางผู้นั้นไม่ไหวแล้ว ดังนั้นนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่จึงยืนกรานไม่เห็นด้วย บอกเพียงว่าให้ตู้ซื่อคลอดเด็กคนนี้ที่อารามซี พอเด็กคนนี้คลอดมาแล้วก็ให้มอบให้คนอื่น ไม่อาจพูดได้ว่าเป็นหลานชายของสกุลหลี่

ยามนั้นนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่คิดว่าต่อให้เด็กคนนี้มีสายเลือดของสกุลหลี่ แต่ก็มีสายเลือดของสกุลตู้ด้วย ประการแรกคือเกรงว่าขุนนางผู้มีอำนาจคนนั้นจะถือสา กระทั่งเป็นการสร้างปัญหาให้กับสกุลหลี่ และประการที่สอง เขาเองก็มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของรองข้าหลวงตู้ด้วย ไม่อาจรับรองได้ว่าในภายภาคหน้าเมื่อเด็กคนนี้เติบโตแล้วจะไม่ออกนอกลู่นอกทาง หรือเกิดความคิดแก้แค้นทวงความยุติธรรมให้กับท่านตาของตน ถึงตอนนั้นเขาคงไม่รู้ว่าจะต้องทำเช่นไร

ทว่าขัดขวางอย่างไรก็ห้ามไม่อยู่ เมื่อยามนั้นหลี่ซิวซงคุกเข่าอยู่นอกประตูถึงสามวันสามคืน สุดท้ายนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ก็ทำได้เพียงยอมผ่อนปรนให้ไปรับตู้ซื่อกลับมา แต่ยังคงสร้างเงื่อนไขขึ้นมาข้อหนึ่ง นั่นก็คือถึงแม้ตู้ซื่อจะถูกรับตัวกลับมา หากก็ทำได้เพียงซ่อนนางเอาไว้ยังสถานที่สันโดษแห่งหนึ่งในสวนดอกไม้ บอกกล่าวกับคนภายนอกว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 21 28/5/2562 BE 10:26

นางได้ตายไปแล้ว จากนั้นเด็กที่นางคลอดออกมาก็ให้บอกว่าคลอดมาจากสาวใช้ห้องข้าง* เท่านั้น

หลี่ซิวซงเป็นคนกตัญญูที่มีนิสัยซื่อๆ ไม่มีปากมีเสียงคนหนึ่ง ต่อให้เขามีความรู้สึกลึกซึ้งให้กับภรรยาคนนี้มากเพียงใด แต่ก็คัดค้านการบังคับจากบิดาตนเองไม่ได้อยู่ดี ท้ายที่สุดเขาก็ทำได้เพียงยอมรับปากไปอย่างเจ็บปวด

ดังนั้นหลังจากที่ตู้ซื่อถูกรับตัวกลับมาแล้วจึงถูกกักบริเวณอยู่ในสถานที่สันโดษแห่งหนึ่งภายในสวนดอกไม้สกุลหลี่ นางตั้งครรภ์อยู่ที่นั่นนานหลายเดือนก่อนจะคลอดหลี่เหวยหยวนออกมา แน่นอนว่าทันทีที่คลอดหลี่เหวยหยวนแล้ว เด็กน้อยก็ถูกคนอื่นอุ้มพาจากไป ได้แต่บอกกับคนภายนอกว่าหลี่เหวยหยวนเป็นบุตรของหลี่ซิวซงกับสาวใช้ห้องข้างคนหนึ่ง

ที่บังเอิญก็คือในชั่วขณะที่หลี่เหวยหยวนคลอดออกมานั้น นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ที่มีสุขภาพแข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไรก็เดินสะดุดก้อนหินก้อนหนึ่งหน้าคะมำกระแทกพื้นเสียชีวิตไปทั้งอย่างนั้น ยามที่สมาชิกในครอบครัวกำลังร้องไห้คร่ำครวญก็มีคนกล่าวว่าหลี่เหวยหยวนเป็นตัวอัปมงคล ทันทีที่เกิดมาก็ทำให้นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่เสียชีวิต ดังนั้นคนในสกุลหลี่จึงไม่พอใจเขาอย่างมาก อีกทั้งในอีกหลายปีให้หลังก็บังเอิญมีภิกษุรูปหนึ่งเดินเคาะเกราะปลาไม้** ผ่านหน้าจวนมา ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่จึงได้ให้คนไปนิมนต์ภิกษุรูปนั้นเข้ามาทำนายชะตาชีวิต

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกเมียบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอก พักอยู่ในห้องด้านข้างที่ทะลุกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อให้สะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

** เกราะปลาไม้ คือเครื่องเคาะจังหวะ ทำด้วยไม้เนื้อแข็ง แกะสลักเป็นทรงกลม ภายในกลวง ใช้เคาะประกอบการสวดมนต์ ชาวแต้จิ๋วเรียกว่า 'บักฮื้อ' แปลว่าปลาไม้ เพราะโดยมากจะแกะสลักเป็นรูปปลาซึ่งลืมตาอยู่ตลอดเวลา เป็นสัญลักษณ์ทางธรรมสื่อถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 22 28/5/2562 BE 10:26

ให้กับคนทั้งตระกูล ในตอนที่ทำนายให้หลี่เหวยหยวน ภิกษุรูปนั้นนับนิ้วขมวดคิ้วอยู่นาน ท้ายที่สุดได้กล่าวออกมาว่าหลี่เหวยหยวนมีชะตาพิฆาตในอนาคตไม่ว่ากับครอบครัวหรือแผ่นดินล้วนแต่กลายเป็นกาลกิณี

เดิมทีฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่เป็นคนเชื่อในพระพุทธองค์ เชื่อมั่นในคำกล่าวของภิกษุเป็นที่สุดอยู่แล้ว ยามนี้เมื่อได้ยินภิกษุรูปนี้พูดออกมาเช่นนี้ นางก็ยิ่งไม่ชมชอบหลี่เหวยหยวนเข้าไปอีก แทบไม่อยากให้ตนเองมีหลานชายคนโตผู้นี้เสียด้วยซ้ำ และท่าทีที่นางปฏิบัติต่อหลี่เหวยหยวนนั้นแน่นอนว่าย่อมเป็นการตัดสินท่าทีที่คนทั้งตระกูลจะปฏิบัติต่อเขาด้วย ดังนั้นชีวิตในวัยเด็กของหลี่เหวยหยวนจึงผ่านมาอย่างน่ารันทดยิ่ง

หลี่เหวยหยวนถูกจัดให้ไปอยู่ในเรือนเล็กสันโดษแห่งหนึ่ง ข้างกายมีบ่าวรับใช้เพียงคนเดียว ยามปกติเขาจะถูกผู้อาวุโสในครอบครัวหรือญาติพี่น้องที่อายุเท่ากันหรือน้อยกว่ารังแกอย่างไรบ้างนั้นไม่ต้องพูดถึง แต่กระทั่งบ่าวรับใช้ยังกลั่นแกล้งเอาเปรียบ ลิดรอนของกินของใช้ที่เขาควรได้รับ ทั้งยังกล่าววาจาเยาะเย้ยเสียดสีด้วย

ลำบากถึงเพียงนี้แล้วแต่หลี่หลิงหว่านกลับเห็นว่าหลี่เหวยหยวนยังมีชีวิตที่ไม่รันทดมากพอ ในภายหลังยังให้ตู้ซื่อได้รับรู้ว่าปีนั้นที่บุตรสาวป่วยหนักจนตายไป เหตุผลเป็นเพราะตอนที่บุตรสาวของนางป่วยหนักถูกคนสกุลหลี่มองข้าม ไม่แม้แต่จะเชิญหมอมาตรวจดูแต่เนิ่นๆ บุตรสาวของนางถึงได้ตายไปเพราะช่วยเหลือไม่ทัน และเรื่องที่บิดาของนางถูกเนรเทศในปีนั้นหาใช่แค่บิดาของนางไปล่วงเกินขุนนางผู้มีอำนาจคนนั้นเท่านั้น ทว่ายังเป็นเพราะแม้แต่นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่เองก็มีส่วนร่วมกับเรื่องราวเลวร้ายนั้นด้วย เหตุผลก็เพื่อประจบประแจงขุนนางผู้มีอำนาจคนนั้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 23 28/5/2562 BE 10:26

อยากเกาะขาเขาเพื่ออำนาจ

หลังรับรู้ความจริงทั้งสองเรื่องนี้ตู้ซื่อก็เสียสติไป ตอนนั้นไม่ว่าอย่างไรหลี่ซิวซงก็ยังมีความรักอันลึกซึ้งให้กับภรรยาของตนเอง เขาจึงไม่คิดแต่งงานใหม่ ภายหลังไว้ทุกข์สามปีแล้วหลังจากนั้นฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่จึงตัดสินใจให้หลี่ซิวซงแต่งภรรยาใหม่อีกครั้งเพื่อให้เขาลืมตู้ซื่อ กระนั้นหลี่ซิวซงก็ยังคงลอบพาหลี่เหวยหยวนไปพบกับตู้ซื่ออยู่บ่อยครั้ง เขาหวังให้สองแม่ลูกได้มีเวลาอยู่ร่วมกัน ด้วยอยากให้ตู้ซื่อได้บรรเทาอาการคิดถึงบุตรชายลงบ้าง

เดิมทีสำหรับตู้ซื่อแล้วหลี่เหวยหยวนก็ถือเป็นจุดด่างพร้อยในใจที่ไม่อาจพูดออกไปได้แต่แรกอยู่แล้ว ตอนนี้นางยังมารับรู้ว่าการตายของบุตรสาวตนเองกับทุกคนในครอบครัวล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับสกุลหลี่ทั้งสิ้นหลังจากนางเสียสติก็ไร้ที่ให้ระบาย ดังนั้นทุกครั้งที่ได้อยู่กับหลี่เหวยหยวนตามลำพังนางก็จะทุบตีเขาอย่างบ้าคลั่ง ทั้งยัดเยียดความคิดว่าเขาจะต้องแก้แค้นและสังหารทุกคนในสกุลหลี่ด้วย

ภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นนี้จิตใจของเด็กน้อยหลี่เหวยหยวนจะไม่บิดเบี้ยววิปริตได้อย่างไร

อิงตามที่หลี่หลิงหว่านเขียนในนิยาย ทั้งตัวและจิตใจของหลี่เหวยหยวนล้วนถูกกักขังอยู่ในความมืดมิด ไม่มีแสงลอดผ่านเข้าไปแม้แต่น้อยภายหลังเพื่อสร้างความสุขให้กับจิตใจอันวิปริตของเขาแล้ว หลี่เหวยหยวนจึงได้จับทุกคนมาวางกลางฝ่ามือแล้วจัดการจนสาแก่ใจ

เพราะเขารู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสุข แล้วคนอื่นมีสิทธิ์อะไรมาทำให้เขาต้องไม่มีความสุขอยู่เพียงคนเดียวด้วย ในเมื่อเขาไม่มีความสุข ทุกคน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 24 28/5/2562 BE 10:26

ก็อย่าหวังจะมีความสุขเลย ดังนั้นเขาไม่เพียงแต่แก้แค้นอย่างบ้าคลั่งกับบรรดาผู้คนที่เคยเอาเปรียบและเหยียบย่ำเขาเท่านั้น การได้เห็นครอบครัวอื่นบ้านแตกสาแหรกขาด มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบากยังเป็นความสุขอย่างหนึ่งของเขาด้วย เรียกได้ว่าเข้ากับที่ภิกษุรูปนั้นเคยทำนายให้เขาเอาไว้ไม่ผิดเพี้ยน

ชะตาพิฆาต...ในอนาคตไม่ว่ากับครอบครัวหรือแผ่นดินล้วนแต่กลายเป็นกาลกิณี

หลี่หลิงหว่านคิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกปวดท้อง นางเสียสติไปแล้วหรือถึงได้เขียนตัวละครเช่นนี้ขึ้นมา ให้ทุกคนตั้งใจเรียนเพื่อทุ่มเทพัฒนาชีวิตไปข้างหน้าไม่ดีกว่าหรือ ตอนนี้เป็นอย่างไรเล่า สุราขมที่บ่มออกมาต้องให้ตนเองเป็นคนดื่มเองแล้ว!

หลี่เหวยหยวนอายุสิบสามปีแล้ว การถูกผู้อื่นดูถูกเหยียบย่ำทั้งหมดที่ควรได้รับคงได้รับมาหมดสิ้นแล้วกระมัง ทั้งคำด่าทอและการทุบตีอย่างเสียสติจากตู้ซื่อก็คงได้รับมาเช่นกัน ความคิดแก้แค้นที่ถูกกรอกหูเหล่านั้นก็คงได้รับมาหมดแล้วด้วย ที่สำคัญที่สุดก็คือ... การเยาะเย้ยเสียดสีที่เจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านได้กระทำต่อเขานั้นก็ได้กระทำออกไปหมดแล้วใช่หรือไม่

ครั้งนี้ที่เจ้าของร่างเดิมถูกหลี่เหวยหยวนผลักล้มอย่างโหดเหี้ยมจนถึงขั้นเกิดจิตสังหารหวังให้ตายจริงๆ นั้นก็มีสาเหตุมาจากการที่เจ้าของร่างเดิมได้เห็นหลี่เหวยหยวนเดินออกมาจากเรือนที่กักขังตู้ซื่อและในยามนั้นหลี่เหวยหยวนก็เพิ่งโดนทุบตีและถูกต่อว่าอย่างบ้าคลั่งจากตู้ซื่อมารอบหนึ่ง

ตู้ซื่อใช้เชิงเทียนปลายแหลมที่ทำมาจากทองแดงทิ่มแทงไปยัง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 25 28/5/2562 BE 10:26

ทุกส่วนบนร่างกายเขา อำมหิตเสียยิ่งกว่ายามที่หรงหมัวมัวแทงเข็มใส่จื่อเวย* มากมายนัก

หลี่หลิงหว่านคิดอย่างสิ้นหวังไม่น้อย ตอนนี้นางควรทำอย่างไรดี ควรทำให้ตนเองกลายเป็นแสงสว่างในใจหลี่เหวยหยวนเพื่อส่องแสงให้กับชีวิตอันมืดมนของเขาอย่างนั้นหรือ

นางถูกความคิดที่จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นนี้ทำให้คลื่นไส้จนตัวสั่นไปทั้งร่าง แม้จะถูกความคิดที่ปรากฏขึ้นมาอย่างกะทันหันนี้ทำให้คลื่นไส้เพียงใด แต่พอหลี่หลิงหว่านสงบสติอารมณ์ได้แล้วและกลับมาย้อนคิดดู สุดท้ายนางก็ยังคงตัดสินใจที่จะทำให้ตนเองเป็นแสงสว่างในใจหลี่เหวยหยวนให้ได้

นอกจากทอแสงให้กับชีวิตอันอ้างว้างและมืดมิดในวันข้างหน้าของเขาแล้ว นางยังจะทำสิ่งใดได้อีกเล่า แม้แต่นางเองก็สิ้นหวังแล้วเช่นกัน เพราะหลายปีมานี้เจ้าของร่างเดิมได้กลั่นแกล้งและเอาเปรียบหลี่เหวยหยวนไปไม่น้อยเลย หากอิงตามที่ตนเองวางให้หลี่เหวยหยวนเป็นคนใจคอคับแคบที่เพียงแค่โดนถลึงตามองยังต้องแก้แค้น ทั้งเขายังเป็นคนที่มีนิสัยขี้ระแวงสงสัยเป็นที่สุด เกรงว่าภายภาคหน้าต่อให้นางพยายามประจบประแจงเขาอย่างไรก็คงไม่มีประโยชน์ ดังนั้นมิสู้ทำให้ตนเองกลายเป็นคนพิเศษสำหรับอีกฝ่ายตั้งแต่วันนี้ไปเสียเลย เช่นนี้ในวันข้างหน้าเมื่อเขาปีกกล้าขาแข็งขึ้นแล้วก็คงไม่ถึงขั้นต้องสังหารนางให้ตายใช่หรือไม่

หลังมั่นใจกับเป้าหมายของตนเองแล้ว ต่อให้เส้นทางที่จะนำไปสู่

---

* หรงหมัวมัวหรือแม่นมหรง ตัวละครในเรื่ององค์หญิงกำมะลอ เป็นนางกำนัลอาวุโสคนสนิทของฮองเฮา คอยทำเรื่องชั่วร้ายแทนผู้เป็นนาย วีรกรรมที่อยู่ในใจผู้ชมคือการใช้เข็มทำทารุณซย่าจื่อเวยองค์หญิงตัวจริงที่เข้าวังมาในฐานะนางกำนัล

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 26 28/5/2562 BE 10:26

เป้าหมายนี้จะยากลำบากยิ่งจนถึงขั้นที่นางต้องแสดงออกถึงความไร้ยางอาย ซึ่งจำเป็นต้องฝึกปรือเป็นเวลานานกว่าจะบรรลุเป้าหมายนี้ได้ กระนั้นหลี่หลิงหว่านก็ยังคงแสดงออกว่านางไม่สนปัญหานี้แต่อย่างใด

ให้นางไร้ยางอายก็ยังดีกว่าไร้ชีวิตมิใช่หรือ ในขณะเดียวกันนางก็สร้างกำลังใจให้ตนเองเงียบๆ *ไม่ต้องกลัวๆ ต่อให้หลี่เหวยหยวนผู้นี้จะร้ายกาจเพียงใดก็เป็นคนที่ข้าเขียนขึ้นมาเอง* ต้องกล่าวว่าสำหรับทุกคนในนิยายเรื่องนี้แล้ว ตัวตนของนางเปรียบได้กับเทพผู้สร้างอย่างไรอย่างนั้น นางที่เป็นถึงเทพผู้สร้างจะรับมือกับคนที่ตนสร้างขึ้นมาเองไม่ได้เชียวหรือ

เป็นไปไม่ได้หรอก หากเป็นเช่นนั้นก็ออกจะขายหน้าเกินไปแล้ว

และแล้วในเวลาอันรวดเร็ว นางก็โดนความจริงตบหน้าอย่างร้ายกาจ...

ยามนี้เป็นช่วงตงจื้อพอดี เมื่อสองวันก่อนเพิ่งจะมีหิมะแรกของปีตกลงมา

หิมะตกไม่หนัก เพียงตกลงมาราวกับปุยหลิวอยู่สองวัน บนต้นไม้และชายคาก็ปรากฏชั้นหิมะบางๆ ชั้นหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นเพราะสองวันนี้อากาศเย็นขึ้นมาก ต้นเหมยแดงทุกต้นที่ปลูกภายในจวนสกุลหลี่แห่งนี้จึงได้เบ่งบานภายในชั่วข้ามคืน

หลี่หลิงหว่านเขียนเอาไว้ในนิยายว่าภายในจวนสกุลหลี่แห่งนี้มีสวนดอกไม้ขนาดใหญ่มากอยู่แห่งหนึ่ง ภายในสวนแห่งนั้นปลูกต้นเหมยนับร้อยต้น ยามที่ดอกเหมยเบ่งบานก็ราวกับทะเลดอกเหมยอย่างไรอย่างนั้น กลีบชมพูชาดทบซ้อน หอมหวนเชื้อเชิญคนมาเชยชม

นับตั้งแต่ข้ามมิติมาหลี่หลิงหว่านก็เอาแต่อยู่ในห้องมาสองวันแล้ว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 27 28/5/2562 BE 10:26

นางรู้สึกเบื่อหน่ายจึงอยากจะออกไปเดินเล่นบ้าง เหตุผลแรกก็เพื่อผ่อนคลายจิตใจ เหตุผลที่สองก็เพราะอยากไปเดินดูรอบๆ เพื่อสำรวจสถานที่จริง จะได้รู้ว่านางมาอยู่ในสถานที่แบบไหนกันแน่

เดิมทีนางเป็นคนไม่ละเอียดอ่อน ทั้งยังมักหยุดเขียนนิยายไปเป็นพักๆ นับดูแล้วก็เขียนๆ หยุดๆ ไปประมาณเกือบหนึ่งปีครึ่งแล้ว แม้เหตุการณ์หลักๆ ในเรื่องจะยังจดจำได้อยู่ แต่ก็มีรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ บางอย่างที่นางหลงลืมไปหมดสิ้นแล้ว ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันตัวไว้ก่อน นางจึงคิดว่าการเดินสำรวจดูรอบๆ ก็ถือเป็นเรื่องที่จำเป็น อย่างน้อยจะได้คอยสังเกตสถานการณ์จริงของสถานที่ที่ตนเองอยู่ในตอนนี้...เหมือนดั่งคำพูดที่ว่ารู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

เมื่อคิดเช่นนี้หลี่หลิงหว่านจึงเปิดปากเรียกเสี่ยวซานทันที ต้องการให้อีกฝ่ายไปหยิบชุดตัวหนึ่งมาให้ตนเอง

เสี่ยวซานเอ่ยถาม "คุณหนูต้องการสวมชุดสีอะไรและแบบใดหรือเจ้าคะ"

ทว่าหลี่หลิงหว่านยังไม่ทันได้ตอบก็ถูกฮว่าผิงเอ่ยแทรกขึ้นมาก่อนแล้ว

"ตาไม่มีแววเสียจริง" ฮว่าผิงหันหน้ามาตำหนิเสี่ยวซาน "เมื่อไม่กี่วันก่อนคุณหนูไม่ใช่เพิ่งได้รับเสื้อนวมสีแดงทับทิมปักลายผีเสื้อตอมบุปผาสีทองคำมาหรอกหรือ ไปหยิบเสื้อนวมตัวนั้นแล้วก็กระโปรงจีบรอบสีชมพูมาด้วย"

เสี่ยวซานไม่ได้ขยับ สายตามองอย่างขลาดกลัวไปที่หลี่หลิงหว่าน

หลี่หลิงหว่านผู้ถูกคิดแทนกลับนึกในใจว่า *ดี! ช่างเป็นสาวใช้ที่ดียิ่งนัก ทำได้กระทั่งคิดแทนเจ้านายแล้ว!*

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 28 28/5/2562 BE 10:26

ทว่านางเองก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่โบกมือเป็นการบอกให้เสี่ยวซานไปทำตามที่ฮว่าผิงพูด

วันที่หิมะตกเช่นนี้ได้สวมชุดสีแดงสดก็ดีเหมือนกัน มิเช่นนั้นหากสวมอาภรณ์สีจืดๆ สีอาภรณ์คงกลืนไปกับหิมะ กระทั่งนางมองตนเองแล้วยังรู้สึกหนาวจนแข็งตายเป็นแน่

ในตอนที่เสี่ยวซานไปค้นหาชุดที่ตู้เสื้อผ้า หลี่หลิงหว่านก็เรียกให้ฮว่าผิงมาทำผมให้ตนเอง

ในช่วงที่นอนอยู่บนเตียงนี้ ผมของหลี่หลิงหว่านปล่อยสยายลงมานานแล้ว นางไม่อาจออกจากเรือนไปในสภาพปล่อยผมเช่นนี้ได้ หากให้ผู้อื่นพบเห็นเข้า พวกเขาย่อมมองนางด้วยสายตาที่แปลกประหลาดแน่นอน แต่นางก็เกล้าผมแบบโบราณไม่เป็น ดังนั้นจึงได้แต่ให้ฮว่าผิงมาทำแทนแล้ว

ฮว่าผิงรับคำก่อนจะพาหลี่หลิงหว่านมานั่งบนเก้าอี้กลมหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง โน้มตัวลงหยิบหวีงาช้างที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา พยายามไม่หวีไปถูกบริเวณที่พันผ้าพันแผลเอาไว้ ทางหนึ่งก็เอ่ยถามหลี่หลิงหว่าน "คุณหนู ท่านอยากเกล้ามวยผมแบบใดหรือเจ้าคะ"

หลี่หลิงหว่านคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ย "แค่มวยห่วงคู่ก็พอ"

นางเป็นถึงคนเขียนนิยายโบราณ เมื่อก่อนจึงเคยค้นข้อมูลทางด้านนี้มาไม่น้อย

ฮว่าผิงรับคำ มือไม้คล่องแคล่วเกล้ามวยห่วงคู่ให้นางอย่างเบามือไม่ให้ผมตึงเกินไปจนส่งผลถึงบาดแผล จากนั้นจึงเปิดกล่องเครื่องประดับสองกล่องที่วางอยู่บนโต๊ะซึ่งทำจากไม้พะยูงหอมเคลือบเงาวาดลายผีเสื้อ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 29 28/5/2562 BE 10:26

ตอมดอกไห่ถัง* ภายในนั้นบรรจุไปด้วยเครื่องประดับหลากหลายชนิด ดูงดงามหรูหราเป็นอย่างยิ่ง

อย่างไรหลี่หลิงหว่านก็เป็นหลานสาวคนโตของสกุลหลี่ แม้ยามนี้สกุลทางฝั่งของโจวซื่อจะตกอับไปแล้ว แต่ในปีที่โจวซื่อแต่งให้กับหลี่ซิวป๋อนั้น สกุลโจวก็ยังคงรุ่งเรืองดีอยู่ ดังนั้นจึงมีสินเจ้าสาวดีๆ มาด้วย ทั้งหลี่หลิงหว่านยังเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว ไม่ว่าโจวซื่อมีของดีอะไรย่อมคิดถึงนางเสมอ แม้ในยามนี้หลี่หลิงหว่านจะมีอายุเพียงแค่แปดขวบ แต่นางก็มีเครื่องประดับในครอบครองมากมายแล้ว

ยามที่ฮว่าผิงเห็นบรรดาปิ่นแหวนต่างหูชั้นดีเหล่านี้ภายในกล่องเครื่องประดับ สายตาก็หยุดชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นส่งเสียงเอ่ยถาม "คุณหนู วันนี้ท่านอยากสวมเครื่องประดับแบบใดหรือเจ้าคะ"

กระจกสำริดฝังอัญมณีบนโต๊ะเครื่องแป้งถูกขัดถูจนเงาวับเป็นประกาย กระทั่งเส้นผมยังสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจน แม้หลี่หลิงหว่านจะไม่ได้หันไปมองฮว่าผิง นางก็ยังสามารถมองเห็นอาการชะงักของอีกฝ่ายยามที่เห็นเครื่องประดับเหล่านั้นจากในกระจกสำริดได้ชัดเจนอยู่ดี

ในใจหลี่หลิงหว่านกระจ่างชัด เดิมทีฮว่าผิงในนิยายก็เป็นคนละโมบเป็นคนที่ชอบแต่งตัวอยู่แล้ว และเจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านก็ไม่ใช่คนละเอียดรอบคอบอะไร ทั้งเครื่องประดับของนางก็มีอยู่มาก ภายหลังมีแต่จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น ฮว่าผิงจึงมักแอบหยิบเครื่องประดับไปจำนำที่ข้างนอก จากนั้นก็จะซื้อเครื่องประดับชิ้นใหม่มาสวมใส่

* ดอกไห่ถัง หรือ Chinese Flowering Apple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีชมพูอ่อน และสีแดง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 30 28/5/2562 BE 10:26

ฮว่าผิงนับว่าฉลาดอยู่หรอก นางรู้ว่าต่อให้ขโมยเครื่องประดับของหลี่หลิงหว่านไปแล้วก็สวมใส่อย่างเปิดเผยไม่ได้อยู่ดี มิสู้หยิบเครื่องประดับเหล่านี้ไปขายแลกเงิน ทางหนึ่งสามารถสร้างรายได้ให้ตนเองเล็กน้อย อีกทางยังสามารถนำเงินเหล่านี้ไปซื้อเครื่องประดับแบบอื่นมาสวมใส่ ทำเช่นนี้จึงจะปลอดภัยที่สุด

ฮว่าผิงเองยังเป็นคนที่มีวาทศิลป์อันยอดเยี่ยมและรู้ใจหลี่หลิงหว่านเป็นที่สุด เลือกพูดแต่คำพูดที่ผู้เป็นนายชอบฟัง เห็นหลี่หลิงหว่านเกลียดคนไหนก็จะคอยพูดให้ร้ายคนผู้นั้นต่อหน้านางเสมอ ทั้งยังคอยออกความเห็นว่าควรจะกลั่นแกล้งคนผู้นั้นอย่างไรดี ฉะนั้นเรื่องราวความร้ายกาจต่างๆ ที่หลี่หลิงหว่านกระทำต่อนางเอกหลี่หลิงเยี่ยนและหลี่เหวยหยวนในนิยายนั้น มีเจ็ดแปดส่วนที่เป็นความดีความชอบของฮว่าผิง ภายหลังที่ฮว่าผิงไม่ชอบหลี่หลิงเยี่ยนขึ้นมานั้นยังเคยอาศัยชื่อของหลี่หลิงหว่านไปลงมือกับอีกฝ่ายด้วย

ช่างทำผู้อื่นอายุขัยสั้นเสียจริง หลี่หลิงหว่านคิดอยู่ในใจเงียบๆ

เดิมทีในนิยายหลี่หลิงเยี่ยนเป็นเพียงคนเดียวที่ทำดีกับหลี่เหวยหยวน นางคือแสงอาทิตย์ในใจเขาเชียวนะ เป็นแสงสว่างท่ามกลางความมืดมิดและความอ้างว้างในใจเขา ต่อให้หลี่เหวยหยวนมีความสุขกับการทรมานผู้คนทั้งใต้หล้าเพียงใด แต่กับหลี่หลิงเยี่ยนแล้วเขาก็ยังทำดีด้วยอย่างถึงที่สุด ในภายหลังที่เขาทรมานหลี่หลิงหว่านเช่นนั้น เหตุผลส่วนหนึ่งก็มาจากที่เจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านเคยรังแกหลี่หลิงเยี่ยนมาก่อน

เมื่อคิดถึงว่าฮว่าผิงเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ชีวิตของเจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านต้องมีจุดจบเช่นนั้น ตนก็ไม่อยากเก็บฮว่าผิงไว้ข้างกายอีก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 31 28/5/2562 BE 10:26

ทว่านางเป็นบุตรสาวของคนในจวนสกุลหลี่ บิดานางดูแลรายรับจากการให้เช่าที่นาของจวนสกุลหลี่ มารดานางที่อยู่ข้างกายฮูหยินผู้เฒ่าก็มีหน้ามีตา ไม่ใช่ว่าขอแค่ตนพูดว่าจะย้ายนางไปแล้วก็จะสามารถย้ายนางไปได้ในทันที ดังนั้นจึงทำได้เพียงอดทนกับนางไปก่อนชั่วคราว

สุดท้ายหลี่หลิงหว่านก็เลือกหยิบเครื่องประดับผมรูปดอกไม้สีทองเล็กๆ สองดอกกับปิ่นมุกสองอันในกล่องเครื่องประดับขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะอย่างไม่ใส่ใจ

ฮว่าผิงหยิบเครื่องประดับแต่ละชิ้นมาเสียบลงบนมวยผมทั้งสองข้าง

ขณะนั้นเสี่ยวซานก็หยิบชุดที่ก่อนหน้านี้ฮว่าผิงเป็นคนเอ่ยบอกชุดนั้นออกมารอปรนนิบัติหลี่หลิงหว่านเปลี่ยนชุดแล้ว

เดิมทีหลี่หลิงหว่านคิดอยากเปลี่ยนชุดเอง ด้วยเคยชินกับการแต่งตัวด้วยตนเองมาตลอด จู่ๆ มีคนมาคอยปรนนิบัติเช่นนี้ทำให้นางรู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่บ้าง ก่อนที่นางจะรู้ว่าตนเองคิดมากเกินไปแล้ว

อาภรณ์ชุดนี้แม้มองภายนอกจะดูเรียบง่ายก็จริง แต่ยามที่สวมใส่กลับซับซ้อนยิ่งนัก แม้แต่นางยังสวมใส่ไม่เป็น...

ท้ายที่สุดหลี่หลิงหว่านก็สวมชุดเสร็จเรียบร้อยภายใต้การปรนนิบัติของเสี่ยวซาน ก่อนจะคลุมเสื้อคลุมขนนกสีแดงสดใสตัวเดิมที่เคยคลุมเอาไว้ตั้งแต่แรกทับอีกครั้ง ในอ้อมแขนยังมีเตาพก* ทรงฟักทองเล็กๆ ใบหนึ่ง นางตั้งใจจะออกไปสัมผัสสวนดอกไม้จวนสกุลหลี่ที่ตนบรรยายเอาไว้ในหนังสือว่า 'ดื่มด่ำทิวทัศน์ของหมู่มวลบุปผชาตินานาพรรณ' เสียหน่อย

* เตาพก เป็นเครื่องให้ความอบอุ่นแบบพกพาที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ลักษณะเป็นกล่องเล็กๆ มีหูหิ้วหรือเป็นตลับ มีลายฉลุด้านบนเพื่อให้ไอร้อนจากไฟที่จุดด้านในส่งความอบอุ่นออกมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 32 28/5/2562 BE 10:26

ยามที่หลี่หลิงหว่านออกจากเรือนก็พาเพียงเสี่ยวซานมาด้วย ไม่มีฮว่าผิงติดตาม

เห็นได้ชัดว่าฮว่าผิงเป็นคนหัวไวและควบคุมได้ยาก หากหลี่หลิงหว่านคิดอยากหลอกล่อย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อเทียบกันแล้วเสี่ยวซานกลับใสซื่อกว่ามาก นางสามารถหลอกล่อและควบคุมอีกฝ่ายได้ง่ายกว่า

ปีนี้เสี่ยวซานอายุเก้าขวบแล้ว เป็นสาวใช้ที่เพิ่งถูกซื้อตัวเข้ามาใหม่ คำพูดคำจาและการกระทำล้วนระมัดระวัง เสี่ยวซานจะคอยเดินตามหลังหลี่หลิงหว่าน หากผู้เป็นนายไม่ชวนคุยขึ้นมาก่อนนางก็ไม่กล้าเปิดปากพูด

เกี่ยวกับเรื่องนี้หลี่หลิงหว่านค่อนข้างพึงพอใจอย่างมาก

แม้ยามนี้ในใจนางจะกำหนดเป้าหมายชัดเจนแล้ว แต่อย่างไรก็เพิ่งมาถึงยังสถานที่แห่งใหม่ พูดไปแล้วที่นี่ก็มิต่างจากสถานที่ลี้ลับ ถ้าบอกว่านางไม่กังวลเลยย่อมเป็นการโกหกอย่างแน่นอน

นางเดินช้าๆ ไปตามทางเดินยาวรอบสวนดอกไม้ ดวงตากวาดมองไปรอบด้าน

สมแล้วที่เป็นสถานที่สำหรับดื่มด่ำทิวทัศน์ของหมู่มวลบุปผชาตินานาพรรณ ต่อให้ในยามนี้จะเป็นฤดูหนาวที่สรรพสิ่งราวกับไร้ชีวิตชีวา ทว่าภายในสวนดอกไม้แห่งนี้กลับเต็มไปด้วยสีสันมากมาย

ที่นี่มีต้นไม้ที่เขียวขจีตลอดทั้งสี่ฤดูอย่างต้นการบูรและต้นกุ้ย ต้นหนี่ว์เจิน* ที่ให้ผลสีอย่างหินปะการังแดงขนาดเท่าเมล็ดถั่ว ดอกล่าเหมย**

---

* ต้นหนี่ว์เจิน หมายถึงต้น Ligustrum lucidum เป็นพืชที่เขียวชอุ่มตลอดปี เปลือกสีเทาเกลี้ยง มีผลสีแดง

** ล่าเหมย แปลตรงตัวว่าเหมยเดือนสิบสอง เป็นไม้ดอกที่ออกดอกในฤดูหนาว ส่วนมากจะเป็นสีเหลือง แต่ก็มีที่เป็นดอกสีชมพูหรือแดง คนทั่วไปรู้จักในชื่อต้น Japanese Allspice (Chimonanthus praecox) แต่คนญี่ปุ่นเรียกว่าโรไบ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 33 28/5/2562 BE 10:26

สีเหลืองที่ยืนหยัดอยู่ตรงมุมกำแพงริมน้ำ มีหิมะบางๆ ชั้นหนึ่งอยู่บนพื้น มองดูแล้วทำให้จิตใจสดชื่นเป็นอย่างยิ่ง

หลี่หลิงหว่านยกเท้าก้าวลงจากระเบียงทางเดินไป

ในอากาศยังมีเกล็ดหิมะเกล็ดเล็กๆ โปรยปรายลงมา เสี่ยวซานกางร่มผ้าไหมเคลือบน้ำมันสีเขียวออกบังหิมะบนศีรษะหลี่หลิงหว่าน แต่นางกลับเห็นว่ายุ่งยาก บอกให้เสี่ยวซานกางบังหิมะบนศีรษะตนเองไปคนเดียวก็พอ ส่วนนางกลับยกหมวกคลุมศีรษะของเสื้อคลุมขึ้นสวม แล้วเดินต่อไปในสวนดอกไม้ เท้าของนางสวมรองเท้าที่ทำมาจากหนังแพะ จึงไม่กลัวความชื้นจากกองหิมะบนพื้น เพียงมุ่งหน้าเดินไปยังสวนดอกไม้ในมุมที่อยู่ลึกเข้าไป

เสี่ยวซานรีบร้อนติดตามมาด้านหลัง

เดิมทีเจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านในนิยายก็เป็นเพียงตัวประกอบหญิงเท่านั้น ทั้งยังเป็นแค่ตัวประกอบหญิงในนิยายช่วงครึ่งแรก จำนวนครั้งในการปรากฏตัวนับได้ว่าไม่มาก เกี่ยวกับสาวใช้ข้างกายนางนั้น หลี่หลิงหว่านย่อมไม่เสียเวลาไปอธิบายอะไรมากมาย เสี่ยวซานเองก็มีกล่าวถึงแค่น้อยนิดเพียงไม่กี่คำว่ามีสาวใช้คนนี้ปรากฏตัวอยู่เท่านั้น แท้จริงแล้วอีกฝ่ายมีนิสัยเช่นไร เป็นคนแบบไหนนั้นกลับไม่เคยเขียนถึงมาก่อนแม้แต่ประโยคเดียว

แต่คิดไม่ถึงว่าเสี่ยวซานจะเป็นคนจงรักภักดีต่อเจ้านายขนาดนี้

เห็นหลี่หลิงหว่านยังคงมุ่งหน้าเดินตรงไป นางก็ไม่สนใจความลำบากในการย่ำเดิน รีบก้าวเท้าอย่างทุลักทุเลบนกองหิมะมาขวางที่ด้านหน้าหลี่หลิงหว่านพร้อมรีบร้อนเอ่ย "คุณหนู ท่านเดินไปไกลกว่านี้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 34 28/5/2562 BE 10:26

ไม่ได้แล้วเจ้าค่ะ"

"ทำไมข้าจะไปไม่ได้" หลี่หลิงหว่านหยุดฝีเท้าแล้วมองไปที่นาง "ข้างหน้านั่นเป็นสถานที่อะไรกัน กระทั่งข้ายังไปไม่ได้เชียวรึ!"

"ข้างหน้า...ข้างหน้า..." เสี่ยวซานพยายามเค้นคำพูดจนใบหน้าแดงก่ำ กระทั่งตะกุกตะกักออกมาแล้วนางถึงค่อยรวบรวมความกล้าพูดมันออกมาได้ "หากยังไปต่อ ข้างหน้าก็จะเป็นสถานที่ต้องห้ามแล้วเจ้าค่ะ ฮูหยินผู้เฒ่าเคยพูดแต่แรกแล้วว่าคนในจวนทุกคนไม่ว่าใครก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในนั้น หากฮูหยินผู้เฒ่าทราบเรื่องขึ้นมาเมื่อใด คนผู้นั้นจะถูกโบยและถูกไล่ออกจากจวนเจ้าค่ะ"

หลี่หลิงหว่านเข้าใจเรื่องราวในทันที

เห็นทีข้างหน้านั่นคงเป็นสถานที่ที่ใช้กักบริเวณตู้ซื่อเป็นแน่ เดิมทีนางก็อยากจะไปดูที่นั่นแต่แรกอยู่แล้ว นางจึงเอ่ยกับเสี่ยวซาน "ไม่เป็นไร ข้าเป็นหลานสาวคนโตของท่านย่า เจ้าคิดว่าท่านย่าจะกล้าโบยหรือไล่ข้าออกจากจวนจริงๆ หรือ เจ้าหลีกไปเถอะ ข้าอยากจะเดินไปดูสักหน่อย"

ทว่าเสี่ยวซานกลับไม่ยอมหลีกทางให้ ไม่ว่าหลี่หลิงหว่านจะพูดหรือทำหน้าถมึงทึงใส่อย่างไรนางก็ยังไม่หลีก เพียงพูดซ้ำไปมาว่า "คุณหนู ท่านไปที่นั่นไม่ได้เจ้าค่ะ"

หลี่หลิงหว่านคาดไม่ถึงว่าเสี่ยวซานจะหัวรั้นถึงเพียงนี้ ชั่วขณะนั้นจึงคิดหาหนทางไม่ออก ทำได้เพียงกุมขมับอย่างจนปัญญา

ยื้อกันไปมาเช่นนี้สักพักหนึ่ง หลี่หลิงหว่านก็เห็นคนเดินออกมาจากสถานที่ที่เสี่ยวซานบอกว่าเป็นสถานที่ต้องห้ามแห่งนั้น

ท่ามกลางอากาศที่มีหิมะโปรยปรายลงมา กระทั่งชายคายังมีน้ำแข็ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 35 28/5/2562 BE 10:26

ห้อยย้อย บนพื้นก็ปรากฏแผ่นน้ำแข็ง ทว่าบนร่างกายคนผู้นั้นกลับสวมเพียงชุดจื๋อตัว* บางๆ ชุดหนึ่งที่ซักจนสีน้ำเงินกลายเป็นสีขาวไปแล้ว ที่เท้าก็สวมเพียงรองเท้าผ้าเก่าขาดคู่หนึ่ง ตัวรองเท้าเองยังชื้นไปด้วยน้ำจากหิมะจนทั่ว ยามที่เดินจะทิ้งรอยน้ำขนาดใหญ่เอาไว้

แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้คนผู้นั้นก็ไม่มีท่าทีว่าจะหนาวแข็งจนตัวหดงอเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามเขากลับยืดแผ่นหลังอันผอมโซได้อย่างมั่นคงราวกับต้นไผ่กลางพายุหิมะที่ไม่มีวันยอมก้มศีรษะให้กับผู้ใด

ภายในสวนดอกไม้แห่งนี้ จู่ๆ ก็ปรากฏเด็กหนุ่มอายุราวสิบสองสิบสามเช่นนี้ขึ้นกะทันหัน ทั้งยังสวมอาภรณ์เก่าขาด มีกลิ่นอายแข็งกร้าวแผ่ออกมา และเดินมาจากทิศของเรือนที่ใช้กักบริเวณตู้ซื่อพอดี หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าตนเองสามารถคาดเดาถึงตัวตนของคนผู้นี้ได้

นี่จะต้องเป็นหลี่เหวยหยวนอย่างไม่ต้องสงสัย

นางเองก็จินตนาการถึงสถานการณ์ตอนที่ได้พบกับหลี่เหวยหยวนครั้งแรกอยู่หลายแบบ แต่นึกไม่ถึงว่าจะได้เจอกันในตอนนี้ ช่วงเวลาที่นางไม่ทันได้เตรียมตัวมาก่อน *มารดาเถอะ ข้ายังไม่ได้เตรียมใจรับมือกับเขาเลยสักนิด แล้วทีนี้ควรจะทำอย่างไรดีเล่า*

* ชุดจื๋อตัว คือชุดคลุมยาวแขนใหญ่กว้าง เวลาสวมสาบเสื้อด้านซ้ายจะทับด้านขวา ในสมัยซ่งเป็นชุดสำหรับภิกษุหรือนักพรต ต่อมาในสมัยหมิงเป็นที่นิยมในหมู่บัณฑิต

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 36 28/5/2562 BE 10:26

2

สายตาของหลี่หลิงหว่านกับหลี่เหวยหยวนประสานกันท่ามกลางหิมะโปรยปราย เพียงสบตาครั้งเดียวหลี่หลิงหว่านก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งร่าง นางเพิ่งตระหนักได้ว่าก่อนหน้านี้ล้วนเป็นนางที่กำลังหลอกตนเองอยู่

อะไรคือนางเป็นเทพผู้สร้าง อะไรคือหลี่เหวยหยวนก็แค่ตัวละครที่นางเขียนขึ้นมาเท่านั้น อะไรคือนางที่เป็นถึงเทพผู้สร้างจะจัดการตัวละครที่ตนเองเขียนขึ้นมาตัวหนึ่งไม่ได้เชียวหรือ...

ทันทีที่ได้สบเข้ากับสายตาดุจมีดน้ำแข็งของเขาแล้ว หลี่หลิงหว่านก็ตระหนักถึงเรื่องหนึ่งได้อย่างลึกซึ้ง นั่นก็คือเด็กหนุ่มผู้มีแววตาเย็นชาอำมหิตตรงหน้านี้ไม่ได้เป็นเพียง 'หลี่เหวยหยวน' คำสามคำทั่วไปที่นางเขียนในนิยายอีกแล้ว ยามนี้เขามีชีวิตขึ้นมาจริงๆ และกำลังยืนตัวเป็นๆ อยู่ตรงหน้านางในตอนนี้ เมื่อรวมเข้ากับที่ตนเองเขียนให้เขาเป็นคนมีสติปัญญาสูงส่ง ใจคอคับแคบ และโหดเหี้ยมอำมหิต ในภายภาคหน้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 37 28/5/2562 BE 10:26

เขาจะต้องกลับมาแก้แค้นคนที่เคยเยาะเย้ยดูถูกเหยียบย่ำเขาอย่างบ้าคลั่ง ซึ่งหนึ่งในนั้นยังรวมหลี่หลิงหว่านอยู่ด้วย...

เพียงชั่วพริบตาหลี่หลิงหว่านก็คิดถึงจุดจบอันน่าอนาถของเจ้าของร่างเดิมในนิยายขึ้นมาได้ทันที นางพลันรู้สึกว่าทั้งร่างกำลังสั่นสะท้าน กระทั่งลมหายใจที่ออกมาในตอนนี้ยังไม่อุ่นเหมือนแต่ก่อน กลับเป็นไอน้ำแข็งที่เต็มไปด้วยความเย็นยะเยือกและแฝงไว้ซึ่งกลิ่นอายของความตาย

นางมองหลี่เหวยหยวนด้วยหัวใจที่สั่นระรัว ก่อนจะพยายามฝืนใบหน้าที่แทบแข็งกระด้างเหยียดรอยยิ้มออกมาด้วยอยากแสดงเจตนาดีต่อหลี่เหวยหยวน แต่สายตาของเด็กหนุ่มยังคงประดุจมีดน้ำแข็งอันคมกริบเช่นเดิม

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าหัวใจอันบอบบางในอกของนางนั้นใกล้จะถูกสายตาเย็นเยียบอำมหิตของเขามองจนเป็นรูพรุนแล้ว สองขาของตนเองก็สั่นระริกจนเกือบจะยืนไม่ไหว นางแทบทรุดลงไปกองกับพื้นอยู่แล้ว

เป็นสายตาที่ทำให้คนอายุขัยสั้นจริงๆ เพียงแค่ถูกเขาจ้องก็รู้สึกกดดันมากขนาดนี้แล้ว ภายหลังนางจะยังประจบประแจงและเกาะแข้งเกาะขาเขาได้อย่างไร จะไม่ถูกเขาทำให้แข็งจนกลายเป็นน้ำแข็งแกะสลักที่ไม่มีวันเกิดใหม่ได้อีกตลอดไปเลยหรือ

หลี่หลิงหว่านพลันรู้สึกว่าหนทางข้างหน้าช่างมืดมิดยิ่งนัก

หลี่เหวยหยวนไม่ได้มองหลี่หลิงหว่านอีก เด็กหนุ่มดึงสายตาของตนเองกลับมาแล้วเดินมุ่งหน้าต่อไปตามทางของตน ท่ามกลางหิมะที่ยังตกอยู่เขาไม่เหลือบแลไปที่ใดสักนิด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 38 28/5/2562 BE 10:26

หลี่หลิงหว่านพยายามกระตุ้นความฮึกเหิมในใจตนเอง

นางไม่มีทางยอมแพ้ และนางก็ไม่สามารถยอมแพ้ได้ด้วย จุดจบของการยอมแพ้คือความตาย แต่นางเป็นถึงเทพผู้สร้างของทุกคนในนิยายเรื่องนี้ รวมถึงหลี่เหวยหยวนคนเย็นชาแสนร้ายกาจตรงหน้านี้ด้วย ดังนั้นนางจำเป็นที่จะต้องกำราบเขาให้ได้ ทั้งยังต้องคอยหลอมละลายเขาอย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ให้ตนเองได้กลายเป็นแสงอาทิตย์ในใจเขา ขับไล่ความมืดมิดและความอ้างว้างในจิตวิญญาณเขาออกไป

ด้วยเหตุนี้หลี่หลิงหว่านจึงหมุนตัวแล้วเดินตามหลังหลี่เหวยหยวนทางหนึ่งรีบก้าวเร็วๆ เพื่อไล่ตามเขา อีกทางก็เปิดปากเอ่ยเรียกเขาเสียงใสว่า "พี่ชาย"

เดิมทีในนิยายนางเขียนให้หลี่หลิงเยี่ยนเรียกหลี่เหวยหยวนว่า 'พี่ชาย' มาโดยตลอด และหลี่เหวยหยวนเองก็ชื่นชอบยิ่งนัก ดังนั้นตอนนี้นางเลยยืมมาใช้เรียกเขาก่อนเป็นการชั่วคราว

ตอนที่หลี่เหวยหยวนได้ยินหลี่หลิงหว่านเรียกตนเองว่าพี่ชายนั้น ฝีเท้าของเขาก็ชะงักลงอย่างเห็นได้ชัด แต่หลังจากนั้นเขาก็เริ่มก้าวเดินต่อ ทั้งยังเพิ่มความเร็วมากกว่าเดิม

น่าตลกชะมัด! มารน้อยตนนี้ถึงกับเรียกข้าว่าพี่ชาย? เมื่อก่อนเวลาที่นางเห็นข้ามิใช่ว่าเอาแต่ยกมือเท้าสะเอวแล้วเชิดหน้าเรียกข้าว่า 'เจ้าขยะ' หรือไร

หลี่เหวยหยวนคิดว่าหูตนเองคงโดนความเย็นกัดจนเสียแล้วเป็นแน่ เมื่อครู่ถึงได้หูแว่วไปเช่นนั้น

แล้วเขาก็รู้ได้ชัดเจนว่านี่หาใช่อาการหูแว่ว เพราะว่าหลี่หลิงหว่าน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 39 28/5/2562 BE 10:26

ยังคงเอาแต่เรียกเขาว่าพี่ชายไม่หยุด

เด็กหญิงอายุแปดขวบย่อมมีช่วงระยะของการก้าวขาที่ไม่กว้างนัก ซ้ำบนพื้นยังเป็นหิมะที่เดินยาก นางจึงได้แต่วิ่งอยู่บนพื้นหิมะอย่างทุลักทุเล เช่นนี้ไปตลอดทาง พยายามเร่งตามฝีเท้าของเขาให้ทัน

หลี่เหวยหยวนเอียงศีรษะไปมองเล็กน้อย หางตาเห็นภาพนี้แล้ว เขาก็ดึงสายตากลับ ในใจคิดอย่างเย็นชาว่า *เจ้ามารน้อยตนนี้กำลังวางแผนร้ายอะไรอีก*

เมื่อสองวันก่อนเขาเดินออกมาจากเรือนที่กักบริเวณตู้ซื่อ เพิ่งเดินไปได้ไม่ไกลก็เจอเข้ากับหลี่หลิงหว่าน ตอนนั้นนางเชิดหน้าและยกมือเท้าสะเอวยืนอยู่ตรงหน้าเขา ใช้สายตาดูถูกอย่างที่สุดมองมา น้ำเสียงของนางไม่ไยดีอย่างยิ่งขณะเอ่ยถามเขา 'เจ้าขยะ! เจ้าโผล่มาจากที่ใดกัน'

พอมองไปเห็นเรือนปลีกวิเวกที่อยู่ด้านหลังเขา บนใบหน้านางก็ปรากฏความเข้าใจกระจ่าง ก่อนจะชี้นิ้วมาทางเขา

'ที่แท้เจ้าก็เข้าไปในสถานที่ต้องห้ามนี่เอง ท่านย่าเคยพูดไว้แล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในสถานที่ต้องห้าม คนที่เข้าไปจะต้องถูกโบย ซ้ำยังต้องถูกขับออกจากจวนด้วย ฮ่าๆ ข้าจะไปบอกท่านย่าเรื่องที่เจ้าเข้าไปในสถานที่ต้องห้ามเดี๋ยวนี้เลย'

พูดจบนางก็หมุนตัวเตรียมวิ่งจากไป

ยามนั้นหลี่เหวยหยวนกำลังเจ็บปวดไปทั้งร่าง สภาพจิตใจของเขาย่ำแย่ยิ่งนัก เขาเพิ่งโดนมารดาแท้ๆ ของตนเองใช้ปลายแหลมของเชิงเทียน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 40 28/5/2562 BE 10:26

ทิ่มแทงร่างกายเขาอย่างรุนแรง ทำราวกับว่าเขามิใช่บุตรชายของนาง แต่เป็นศัตรูที่นางไม่อาจอยู่ร่วมโลกได้อย่างไรอย่างนั้น ไม่ว่าใครที่ถูกกระทำเช่นนี้จิตใจย่อมย่ำแย่อยู่แล้ว

ในชั่วขณะนั้นหลี่เหวยหยวนแทบจะหมดความอดทน เขาอยากพุ่งเข้าไปบีบคอตู้ซื่อให้ตายเสียเลย

ทว่าเขายังอดทนได้อยู่

เด็กหนุ่มอายุสิบสามปีได้แต่ยืนกำหมัดแน่นอยู่บนพื้นอันเย็นเฉียบ เขาไม่หลบและไม่หลีกเลี่ยง เพียงแค่ปล่อยให้มารดาแท้ๆ หยิบเชิงเทียนมาแทงบนร่างกายเขาอย่างบ้าคลั่ง พร้อมกับฟังนางด่าทอว่าเขาเป็นลูกนางโลม พูดว่าเหตุใดเขายังไม่ตายๆ ไปเสียที

เหตุใดข้าถึงเป็นลูกนางโลมไปได้ ในใจหลี่เหวยหยวนคิดอย่างเย็นชา *หรือว่าข้าจะไม่ใช่ลูกของนาง?*

เหตุใดเด็กในครอบครัวอื่นล้วนได้รับการปฏิบัติอย่างอ่อนโยนจากมารดา แต่ข้ากลับถูกมารดาแท้ๆ ของตนเองทำร้ายทารุณเช่นนี้ หรือว่าข้าสมควรตายไปจริงๆ?

เด็กหนุ่มสภาพจิตใจย่ำแย่อย่างมาก ซ้ำในเวลานั้นยังถูกหลี่หลิงหว่านทำตัวยั่วยุเช่นนั้นใส่อีก

ยามนั้นเขาเงยหน้าขึ้นมองหลี่หลิงหว่าน เด็กหญิงแต่งกายหรูหราบนใบหน้างดงามมีแต่ความอวดดีและการดูถูกเหยียดหยามเขา นางยังข่มขู่ว่าจะนำเรื่องที่เขาเข้าไปในสถานที่ต้องห้ามไปบอกแก่ฮูหยินผู้เฒ่าด้วย

เด็กหนุ่มพลันมีโทสะผุดวาบขึ้น กระทั่งเกิดความกล้าที่จะกระทำ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 41 28/5/2562 BE 10:26

เรื่องชั่วช้าขึ้นมา เขายื่นมือออกไปผลักเด็กหญิงอย่างเหี้ยมโหด

เขามองเห็นว่าที่ด้านหลังหลี่หลิงหว่านมีหินแหลมคมอยู่ก้อนหนึ่ง ต่อให้เป็นตอนที่กระทำเรื่องชั่วช้าแค่ไหน ในใจเขาก็ยังสามารถคำนวณได้อย่างว่องไว ดูจากความสูงของหลี่หลิงหว่านแล้ว ตอนที่นางล้มลงไปท้ายทอยจะต้องกระแทกเข้ากับหินก้อนนั้นอย่างแน่นอน

ผลลัพธ์ย่อมเป็นไปตามที่เขาคำนวณไว้ ตอนที่หลี่หลิงหว่านล้มลงไปท้ายทอยก็กระแทกเข้ากับหินก้อนนั้นอย่างแม่นยำจริงๆ

เสียงตึงดังขึ้นอย่างชัดเจน จากนั้นเลือดสดๆ ก็ค่อยๆ ไหลรินจากก้อนหินแผ่ลามลงมาบนพื้นทันที

มองเห็นเลือดที่คดเคี้ยวลงมาหลายสายนั้น ในใจหลี่เหวยหยวนก็บังเกิดความรู้สึกดีขึ้นมา ความรู้สึกดีเช่นนี้ทำให้เขาสัมผัสได้ว่าหัวใจในอกกำลังเต้นดุจรัวกลอง ฝ่ามือชื้นเหงื่อ ปากแห้งผาก แต่บนใบหน้าของเขายังคงรักษาความเย็นชาเฉยเมยเอาไว้ได้อยู่

สายตาของเขากวาดมองไปยังเด็กหญิงที่ในแววตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและไม่อยากจะเชื่อคราหนึ่งอย่างไม่แยแส ก่อนหมุนตัวจากไปทันที

ตอนนั้นไม่มีสาวใช้ติดตามอยู่ข้างกายหลี่หลิงหว่าน ขอเพียงนางนอนเลือดไหลอยู่ที่นี่เพียงลำพัง สุดท้ายนางจะต้องตายแน่ๆ ใช่หรือไม่ พอนางตายไปแล้วก็จะไม่มีผู้ใดรู้เรื่องที่เขาเป็นคนผลักนางอีก

น่าเสียดายที่หลี่หลิงหว่านยังไม่ตาย

หลี่เหวยหยวนคิดในใจอย่างขยะแขยง *เหตุใดหลี่หลิงหว่าน*

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 42 28/5/2562 BE 10:26

ถึงยังไม่ตายกัน นางนำเรื่องนี้ไปบอกฮูหยินผู้เฒ่าแล้วหรือ เหอะ ต่อให้นางนำเรื่องนี้ไปบอกกับฮูหยินผู้เฒ่าแล้วก็ไม่เป็นไร อย่างมากก็แค่ให้ฮูหยินผู้เฒ่าทุบตีข้าให้ตาย ถึงอย่างไรแม้แต่มารดาแท้ๆ ยังพูดว่าเหตุใดข้ายังไม่ตายไปเสียที หนนี้หากข้าถูกทุบตีจนตายแล้วจริงๆ เช่นนั้นก็เป็นการช่วยให้นางสมปรารถนาแล้วมิใช่หรือ

เกล็ดหิมะอันเย็นเยียบร่วงมาบนใบหน้าหลี่เหวยหยวน ก่อนจะกลายเป็นน้ำไหลลงมาจากบนใบหน้าเขาอย่างรวดเร็ว มองดูแล้วราวกับเขากำลังร่ำไห้อย่างไรอย่างนั้น

ต่อให้ข้าตายไป บนโลกใบนี้ก็คงไม่มีใครร้องไห้เพื่อข้ากระมัง

ทางหนึ่งหลี่เหวยหยวนคิดในใจอย่างไม่แยแสเช่นนี้ อีกทางฝีเท้าของเขาก็ย่ำไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

หลี่หลิงหว่านยังคงเดินตามอยู่ข้างหลังอย่างทุลักทุเล

เดิมทีร่างกายนี้ก็เป็นร่างที่บอบบางอยู่แล้ว เกรงว่าจะไม่ค่อยได้ออกกำลังด้วย เพียงวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวนางก็แทบจะหายใจไม่ทันอยู่แล้ว ทว่าหลี่หลิงหว่านยังคงไม่หยุดฝีเท้า

หลี่เหวยหยวนอยู่ข้างหน้านางนี่เอง ไม่ว่าอย่างไรวันนี้นางจะต้องแสดงความเป็นมิตรต่อหน้าเขาให้ได้ สร้างความประทับใจดีๆ ให้กับเขาจึงจะถูก

เดิมทีหลี่เหวยหยวนก็เดินไวมากอยู่แล้ว หลี่หลิงหว่านที่ทั้งแขนและขาสั้นกว่าย่อมไม่มีทางไล่ตามเขาได้ทัน นางจึงต้องวิ่งไปพร้อมร้องเรียกเขาด้วยเสียงหอบแฮกๆ "พี่ชาย รอข้าด้วยสิ ข้ามีเรื่องจะพูดกับพี่!"

หลี่หลิงหว่านจะต้องบอกกับหลี่เหวยหยวนว่านางไม่มีทางบอก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 43 28/5/2562 BE 10:26

เรื่องที่เขาผลักนางจนเกือบตายให้ฮูหยินผู้เฒ่ารู้ มิเช่นนั้นหากให้คนผู้นี้คิดว่านางจะนำเรื่องนี้ไปบอกฮูหยินผู้เฒ่าล่ะก็ ไม่แน่ภายในไม่กี่วันนี้เขาอาจจะเล่นงานนางก็เป็นได้

อาศัยสติปัญญาของหลี่เหวยหยวน หากเขาอยากเล่นงานตนจริงๆ หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าตนเองจะต้องป้องกันอีกฝ่ายไม่ได้แน่

แต่หลี่เหวยหยวนไม่ได้สนใจนางเลย เขาเอาแต่เดินมุ่งไปข้างหน้าจนถึงเรือนที่เขาพักอาศัยอยู่

หลี่เหวยหยวนผลักประตูเรือนเปิดออกก่อนก้าวเท้าเข้าไป จากนั้นก็หันตัวกลับมาปิดประตูไม้เก่าๆ พังๆ สองบานเข้าหากัน ทั้งยังลั่นดาลอีกด้วย

รอจนเขาทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผ่านไปอีกสักพักหนึ่ง หลี่หลิงหว่านถึงไล่ตามมาทัน

นางหยุดยืนที่หน้าประตูทางเข้า อาการหอบยังไม่ทันหายก็ยกมือขึ้นเคาะประตูเรียกแล้ว "พี่ชาย เปิดประตูสิเจ้าคะ ข้ามีเรื่องจะพูดกับพี่ชาย"

แม้หลี่เหวยหยวนจะไม่ได้เปิดประตู แต่เขาก็ไม่ได้จากไปไหน เพียงยืนอยู่ด้านหลังประตูเงียบๆ อยากรู้ว่าหลี่หลิงหว่านตั้งใจจะทำสิ่งใดกันแน่

ตอนนั้นเองเสี่ยวซานก็หอบแฮกๆ ตามมาทัน นางเห็นหลี่หลิงหว่านยังคงเคาะประตูเรียกให้หลี่เหวยหยวนเปิดประตูไม่ยอมหยุด แต่เขาก็ไม่ยอมเปิด ดังนั้นนางจึงเปิดปากเกลี้ยกล่อม "คุณหนู วันนี้หิมะตกอยู่ข้างนอกเช่นนี้อากาศเย็นยิ่งนัก พวกเรารีบกลับกันเถอะเจ้าค่ะ"

หลี่หลิงหว่านไม่ขยับ นางกำลังคิดว่าหลี่เหวยหยวนเป็นคนขี้ระแวง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 44 28/5/2562 BE 10:26

ถึงจะปิดประตูเรือนเช่นนี้ แต่จริงๆ อาจจะยืนอยู่ด้านหลังประตูฟังที่นางกับเสี่ยวซานพูดคุยกันอยู่ก็ได้ เขาย่อมอยากรู้ว่านางตั้งใจจะทำสิ่งใดกันแน่ ในเวลานี้จึงนับเป็นโอกาสที่ดีที่สุดในการสร้างความประทับใจดีๆ แล้ว

จะมีอะไรดีไปกว่าการเล่นไปตามบทบาทให้แนบเนียน ทำให้หลี่เหวยหยวนคิดว่าต่อให้ตัวเขาไม่อยู่ตรงหน้า นางก็ยังจริงใจที่จะทำดีและสำนึกผิดต่อเขาอยู่ดี

ดังนั้นหลี่หลิงหว่านจึงยกนิ้วขึ้นมาจิกลงไปบนแขนตนเองอย่างรุนแรงคราหนึ่ง

เจ็บจริงๆ นะเนี่ย เจ็บจนข้าแทบจะร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว!

แต่ก็ไม่จำเป็นต้องมีน้ำตาไหลออกมาจริงๆ เสียหน่อย ถึงอย่างไรก็มีประตูบานหนึ่งขวางไว้ หลี่เหวยหยวนมองออกมาไม่เห็นอยู่ดี ขอแค่ในน้ำเสียงแฝงอาการสะอื้นเอาไว้ก็เพียงพอแล้ว

ชั่วขณะต่อมาเสี่ยวซานจึงได้แต่อ้าปากค้างตาโตมองคุณหนูของตนเอง

หลี่หลิงหว่านยืนอยู่บนขั้นบันไดที่เต็มไปด้วยหิมะพร้อมสะอึกสะอื้นเอ่ย "ข้าไม่ไป ที่ผ่านมาข้าทำผิดไปแล้ว ข้าไม่ควรกลั่นแกล้งพี่ชายเลย พี่ชายดีกับข้าถึงเพียงนั้น ตอนที่ข้ากลั่นแกล้งพี่ชาย พี่ชายก็ไม่เคยด่าข้า ไม่เคยทุบตีข้า..."

เขาไม่ด่า ไม่ทุบตีก็จริง แต่พอลงมือครั้งหนึ่งแล้วก็เอาให้ถึงตายเลยทีเดียว

ในใจหลี่หลิงหว่านคิดเช่นนี้ ทว่าต่อหน้ายังคงร้องไห้สะอึกสะอื้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 45 28/5/2562 BE 10:26

มือก็ยกขึ้นเคาะประตูพลางร้องให้เรียกหาพี่ชาย พูดซ้ำไปมาว่าตนเองสำนึกผิดแล้ว พี่ชายเปิดประตูเถอะ ให้โอกาสนางขออภัยเขาด้วย

ตอนนี้นางเป็นเพียงแค่เด็กอายุแปดขวบ คำพูดไม่อาจมีเหตุผลมากเกินไป มิเช่นนั้นหลี่เหวยหยวนอาจจะสงสัยขึ้นมาได้

แน่นอนว่าหลี่เหวยหยวนไม่มีทางเปิดประตูให้อยู่แล้ว เขาเพียงแค่ยืนอยู่ด้านหลังประตูด้วยใบหน้าเย็นชา ในใจไม่เชื่อถือคำพูดของหลี่หลิงหว่านเลยแม้แต่น้อย

นางจะขออภัยข้า? หลี่เหวยหยวนแค่นเสียงดูแคลนคราหนึ่ง คงต้องรอให้ดวงอาทิตย์โผล่ขึ้นมาจากทางทิศเหนือเท่านั้นแล้ว

หลี่เหวยหยวนไม่ได้ส่งเสียงตั้งแต่ต้นจนจบ เพียงแค่ยืนอยู่ด้านหลังประตูโดยไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

หลี่หลิงหว่านเองก็คิดว่าตนไม่สามารถร้อนใจในเรื่องนี้ได้ นางไม่มีทางเกลี้ยกล่อมให้หลี่เหวยหยวนเลิกรังเกียจนางได้ในชั่วพริบตา วันเวลาในภายภาคหน้ายังอีกยาวนานนัก นางสามารถค่อยเป็นค่อยไปได้

แม้ภายนอกและหัวใจทั้งดวงของหลี่เหวยหยวนจะไม่ต่างอะไรกับทะเลสาบที่ถูกน้ำแข็งปิดผนึก ดูเย็นชาไร้ความรู้สึก ทว่าในใจนางกลับเชื่อมั่นว่าคนประเภทนี้จะยิ่งกระหายอยากความรักอย่างรุนแรง ดังนั้นนางจะใช้หัวใจเปี่ยมรักของตนเองไปหลอมละลายเขา

หลี่หลิงหว่านในใจคิดเช่นนี้ นางจึงเคาะประตูอีกสักพักหนึ่ง เรียกพี่ชายอีกเล็กน้อย ร้องไห้เอ่ยคำพูดทำนองว่าพี่ชายไม่สนใจนาง เช่นนั้นวันพรุ่งนี้นางค่อยมาหาใหม่จำพวกนี้แล้ว จากนั้นจึงค่อยๆ หันหลังกลับแล้วพาเสี่ยวซานจากไป

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 46 28/5/2562 BE 10:26

ที่ด้านหลังนางขวางกั้นไว้ด้วยประตูบานหนึ่ง หลี่เหวยหยวนครุ่นคิดแล้วสุดท้ายจึงตัดสินใจแนบใบหน้าไปที่รอยแตกบนประตู มองออกไปข้างนอก

หิมะตกลงมาหนักกว่าเมื่อครู่นี้แล้ว เงาร่างกระจ้อยร่อยเดินทุลักทุเลเหยียบย่ำอยู่บนหิมะมุ่งตรงไปข้างหน้า

หลี่เหวยหยวนมองอยู่สักพักพลันแค่นเสียงดูแคลนออกมาคราหนึ่ง

หนนี้เจ้ามารน้อยตั้งใจจะทำอะไรอีก เขาไม่มีวันเชื่อเป็นอันขาดว่านางแค่คิดอยากมาขออภัยเท่านั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 1.indd 47 28/5/2562 BE 10:26